

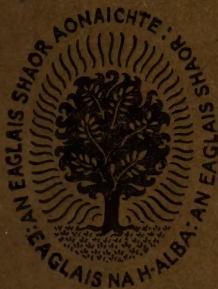
^{lamp}
^{RT}
⁰
Cogadh mòr na h-Eòrpa

OIRDHEIRCEAS CHRIOSD

OMHAIN

3 1761 09621409 3

Agus gabhaibh
clogad
na slàinte.

Iadsan a théid sios
do'n fhairge air longan;
Chi iadsan gnìomharan
Iehobhah.

Dhia beannaich ar Rìgh

Cò sgaras sinn o ghràdh Chrìosd? *an dean* trioblaid, no àmhghar, no geur-leanmhuinn, no gorta, no lomhnochduidh, no cunnart, no claidheamh?

Ni h-eadh, ach anns na nithibh sin uile tha sinn a' toirt tuilleadh agus buaidh, trèid-san a ghràdhaich sinn.

Oir tha dearbh-bheachd agam, nach bi bàs, no beatha, no aingil, no uachdaranachda, no cumhachda, no nithe a tha làthair, no nithe a tha ri teachd,

No àirde, no doimhne, no creutar sam bith eile, comasach air sinne a sgaradh o ghràdh Dhé a tha ann an Iosa Chrìosd ar Tighearna.

Rom. viii. 35, 37-39.

Agus chi iad 'aghaidh; agus bithidh 'ainm-san air clàr an eudain.

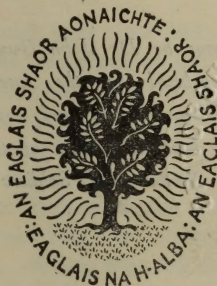
Talsb. xxii. 4.

Cogadh mòr na h-Eòrpa

OIRDHEIRCEAS CHRIOSD

OMHAIN

[John Owen^{by}]

431603
16.1.45

Printed by OLIVER AND BOYD, Edinburgh, *for*

The Church of Scotland,

The United Free Church of Scotland, and

The Free Church of Scotland.

*Four Sermons by Dr John Owen on Psalm
xlv. 1-3, translated by the late Alexander
MacDougall, Glenurquhart, and now edited and
published by a Joint Committee of the Churches,
for the use of Sailors and Soldiers in H.M.'s
Forces.*

INTRODUCTION

It seems a long long time since the thunder of the guns broke the peace of the nations, and the struggle began which will decide the fate of the world. In the hour of battle it was never the way of the Highlander to keep to the back of the fray, and in our day the manhood of the Scottish Highlands has flocked to the colours. In every battle on sea and land our countrymen have borne a noble share. Where men fell thickest, there the tartan gleamed; where the enemy fled, there the piobbrochd thrilled the blood. As the Highland Brigade breasted the slopes of the Alma, stern silence fell on the ranks until Sir Colin Campbell lifted his bonnet and they rushed on the foe with the slogan of victory; but all the glories of the days of old fade before the glory of our day. The mightiest military power in the world burst in mighty flood, wave after wave, seeking to over-

Introduction

whelm that line of soul and iron that barred its way to world dominion, but, before the heroism that never flinched, it broke and wavered and crumbled. In those great hours when the soul of the world was saved, we are proud that our race bore nobly its part. When at Waterloo, Napoleon saw his ranks yield before the onslaught of the Highlanders, he did not restrain his admiration for his enemies, but exclaimed, "Les braves Ecossais"—"Brave, brave Scotsmen." As we think of the men who have died that we may live, what can we say but just that: "Brave, brave Fellow-Countrymen." And we say it with love and tenderness and a great feeling of gratitude in our hearts.

Which to admire most, the men who went forth to face death, or the parents and wives who gave them at their country's call, I know not. There was a boy of eighteen years from the Isle of Skye who gained the D.S.O. at Loos, and who, a year later, was killed. Regarding him the father wrote to a friend:—"His mother and I both know that though our boy had been spared to the threescore years and ten, he could never have achieved anything greater or nobler than he

Introduction

achieved dying." And that was the spirit of all our Highland people. In no part of the British Empire has there been more losses of brave men than in the Highlands, but the sorrowing hearts are sustained by the overshadowing God. In these days men and women into whose hearts the iron has pierced are realising, as never before, "The Comforter which is the Holy Ghost."

It was to keep our men at the front in living touch with that life of the Spirit, which is the inheritance of their race, that a small Committee was formed in Edinburgh to supply them with Gaelic devotional literature. There was but little available of suitable form, so books were translated, or edited, representing what is best in the religious literature of the Gael. The burden of the work fell on the Rev. Donald Maclean, Free St Columba Church, Edinburgh, and the Rev. Malcolm MacLennan, D.D., St Columba U.F. Church, Edinburgh. To them the Highland sailors and soldiers owe the booklets which brought the message of the Everlasting Gospel in the language they love. They will not lose their reward.

Those who undertook the work of sending forth

Introduction

the booklets will be amply rewarded if through the printed word there may come to the sailors on the deep or the soldiers in the trenches the fuller sense that God is with them. This terrible scourge of War has not been sent without a purpose. It is in the night that the stars arise and shine, and it is in the day, dark with affliction, that the vision of God arises on the soul. We had given ourselves to pleasure and to Mammon and were forgetting God, but our laughter has been hushed and our Mammon seen to be dross when the great and terrible day of the Lord dawned. We have learned once more through blood and tears that nothing is of any value in the world except to love God and to serve Him. There has come a new sense of the value of the power of prayer. We have cried to God like our fathers of old and He has heard us. At Bannockburn six hundred years ago, the Scots "full devoutly knelt down to pray; and a short prayer they made to God to help them in that fight." They prayed and they conquered. Thus has it always been. If, at the front, the men have prayed, at home prayer has ascended without ceasing. At the hour of worship, in the stillness of the quiet glen, the prayer has risen to the Father that the sons far

Introduction

away might be shielded from the enemy of the body and the enemy of the soul. And because of these prayers in the Church and the home, the hearts of our soldiers have been garrisoned by the Spirit of God. They have not been forsaken nor have they been overwhelmed, and at last victory will be theirs.

When the battle for the soul of the world has been gained and the great army comes home again, it is our hope and our confidence that the men who have faced death for freedom and righteousness will, in the after days, prove themselves good soldiers of Jesus Christ. There will come, through this great visitation of God, many changes. Evils which have gnawed like a canker at the heart of the nation, we must destroy. The places which have been solitary and desolate must again be peopled. The altars of our God must again be reared in our homes. And it is the men who have looked death in the face, and have saved the Empire on the battle-field, who shall lead the nation hereafter into the promised land of love and righteousness. But there will be no promised land for any except for those who see the ancient guiding fires burn and shine, leading them on.

Introduction

Our prayer at home for the men at the front is just this, that their eyes may not grow dim to the vision of God, and that, in life and death, the Everlasting Arms may be around them, and that, at last, should God spare them to come home, they may set themselves to establish the Kingdom of God and build up Jerusalem in this our beloved land.

NORMAN MACLEAN.

EDINBURGH,

November 1916.

A sheòldairean agus a shaighdeirean Gàidhealach !

ANN an ainm an Tighearna Iosa Crìosd, Prionnsa na sìthe, tha sinn a' cur fàilte oirbh.

Mar chinn-suidhe thrì eaglaisean a tha searmonachadh an t-soisgeil anns a' Ghàidhlig, dh'iarradh sinn a dheanamh dearbhta dhuibh gu bheil ùrnuighean ar coimhthionalan a ghnàth a' dol suas as bhur leth. Gu 'n robh Dia 'n a sgiath dhuibh ann an là a' chunnairt, a' tabhairt duibh foighidinn agus neart an làithean feithimh agus faire, buaidh ann an là a' chatha, agus gu 'n gabhadh e thuige féin sibh an uair a' bhàis! An lorg bhur fulangais agus bhur féin-iobradh gu 'n robh sìth le ceartas air a stéidheachadh air an talamh, an ùin gun a bhi fada!

Cha 'n 'eil ceàrna de 'n t-saoghal air nach do dhrùidh fuil uasal nan saighdeirean Gàidhealach, anns na làithean a dh'fhalbh, 's iad a' cathachadh as leth rìgh agus dùthcha. Thug sibh dearbhadh mu thràth, anns a' chogadh so, gur mic sibh a tha airidh air cliù bhur sinnsireachd. Tha sinn a' toirt buidheachas do Dhia air bhur son. Ma

thig a' ghairm oirbh gu triall as a so, cuiribh bhur n-aghaidh air a' bhàs mar dheagh shaighdeirean Iosa Crìosd; ach ma 's e rùn an Tighearna, sibh a thighinn dachaidh fa-dheòidh gu bhur tìr agus bhur dàimhean caithibh aimsir bhur beatha mar dheagh shaighdeirean Iosa Crìosd.

Mar dhuinne is amhluidh dhuibhse, cha 'n 'eil ann ach aon tearmun, eadhon Dia. A mhàin cuireamaid so 'n 'ur cuimhne:

'S fearr na bhi 'g earbs' á duine beò
Ar dòchas chur an Dia;
'S fearr na bhi 'g earbs' á prionnsaibh mòr
Ar dòchas chur 's an Triath.

Is sinn,

bhur seirbhisich anns an Tighearna Iosa Crìosd.

David Paul, D.D., LL.D.

Ceann-suidhe Eaglais na h-Alba.

Albx. R. MacLennan, D.D.

Ceann-suidhe na h-Eaglais Shaoir Acaichte.

I. MacDonald.

Ceann-suidhe na h-Eaglais Shaoir.

An Clàr-innsidh.

	PAGE
Searmon I.	I
Searmon II.	24
Searmon III.	40
Searmon IV.	63

OIRDHEIRCEAS CHRIOSD

SEARMON I

Do'n àrd fhear-ciùil air Sosanim, air son mhac Chòrah, Maschil. Oran gràidh.

Tha mo chridhe a' deachdadh deadh mi; cuiridh mi 'n céill na nithe a rinn mi do'n Rìgh; bithidh mo theangadh mar pheann fir-sgrìobhaidh dheis, etc.—SALM xlv. 1-3.

THA dàimh àraidh aig Leabhar nan Salm uile ri Iosa Criosd, aon chuid gu neo-mheadhonach no ann am pearsa Dhaibhidh, neach, an déidh Aaroin agus Mhelchisedeic, a b'e an samhladh pearsonta a bu chomharaichte a bha air; ach tha cuid de Shalmaibh a tha gu h-iomlan agus gu neo-mheadhonach 'nam fàistneachd m'a thimchioll féin agus a dhreuchdan—eadhon, mar a tha Salm ii. 'na fàistneachd air a rìoghachd; Salm xvi., air obair 'eadar-mheadhonaireachd agus 'ùmhlachd do Dhia innte; Salm xxii., air dreuchd a shagartachd, air fhulangasaibh, agus a bhàs, agus 'aiseirigh, agus

Oirdheirceas Chrìosd

'eadar-ghuidhe ; Salm xl., air a thabhartas agus 'fhulangasaibh ; Salm lxxii., air a chumhachd mar rìgh agus mar fhàidh agus air a spéis ghlòrmhor d'a shluagh ; Salm lxviii., air 'àrdachadh ghlòrmhor ; agus tha an t-Salm a tha nis r'ar n-aghaidh 'na fàistneachd air a phearsa, agus air a dhreuchd rìoghail, agus air a cheangal-pòsaidh r'a eaglais.

Is e ceann-sgrìobhaidh na Sailme so, “Do'n àrd fhear-ciùil air Sosanim, air son mhac Chòrah, Maschil, Oran gràidh.”

“Do'n àrd fhear-ciùil ;” is amhuil a tha am focal gu coitchionn air 'eadar-theangachadh—“Do'n ti a tha toirt barrachd.” Bha an t-Salm mar so air a moladh dhasan a bha os ceann nan Lebhitheach eile ann an aoradh Dhé anns an teampull, le seinn air innealaibh ciùil.

“Air Sosanim.” Tha am focal a' ciallachadh *lilidhean* ; cha'n'eil fios againne an e *inneal-ciùil* a bha ann an so no *fonn* àraidh, cha mhò a tha fios aig na h-Iudhaich.

“Air son mhac Chòrah.” Faodaidh sinn fhaicinn cò iad so, 1 Eachd. ix. 19, “Bha na Corahaich os cionn oibre na seirbhis, 'nan luchd-gleidhidh gheatachan a' phàillion.” Ciod tuilleadh ris an robh iad? Rann 33, “Is iad sin an luchd-ciùil, cinn aithrichean nan Lebhitheach, a

Oirdheirceas Chrìosd

bha anns na seòmraichibh, saor o gach cùram eile;” oir bha iad air an gnàthachadh ann a bhi seinn cliù Dhé le h-innealaibh ciùil a là agus a dh’oidhche.

B’e Daibhidh a’ cheud neach a thug a steach innealan-ciùil do aoradh shuidhichte Dhé; cha’n e nach robh tiompanan agus ciombalan air an gnàthachadh air uairibh ann am moladh Dhé roimhe, ach b’esan a’ cheud neach a thug a steach àireamh mhòr de na h-innealaibh-ciùil do aoradh Dhé. Agus ann an 1 Eachd. xxiii. 5, tha e gu soilleir a’ labhairt mu bhi moladh Dhé le h-innealaibh-ciùil “a rinn mise,” deir e. Rinn e iad fo threòrachadh Spioraid Dhé; air sheòl eile cha robh gnothuch aige an deanamh: oir is amhuil a tha e sgrìobhta, 1 Eachd. xxviii. 12, ’nuair a rinn e uile òrduighean an teampuill a shuidheachadh, gu’n robh e a réir “samhlaidh nan uile nithe a bha aige ’na inntinn;” “a thug an Tighearn orm,” deir e, “a thuigsinn ann an sgrìobhadh le a làimh orm, eadhon uile oibre an t-samhlaidh so,” rann 19. Bha an t-ìomlan air fhoillseachadh dha leis an Spiorad Naomh, as eugmhais nach b’urrainn e ni sam bith a thoirt a steach do aoradh Dhé. Rinn an Tighearn ’ulluchadh air son na seirbhis so am feadh a bha

Oirdheirceas Chrìosd

e 'na fhear-gleidhidh chaorach ; oir aig an àm sin thàinig e gu bhi glé ealanta mar fhear-cluich air innealaibh-ciùil.

Agus cha'n urrainn sinn gun a thoirt fainear, 's an dol seachad, gur tròcair ro mhòr a tha ann gu'm bitheadh Dia a' gnàthachadh buadhan nàdurra dhaoine, gu h-àraidh iad sin anns a bheil iad a' toirt barrachd, ann an rathad sam bith 'na sheirbhis. Bha comasan comharaichte ciùil aig Daibhidh, agus rinn Dia an gnàthachadh 'na sheirbhis. Agus d'an taobh-san aig an robh comasan air an dòigh cheudna, ach nach d' rinn Dia a ghnàthachadh air a' mhodh so, tha am fàidh 'gan dìteadh, Amos vi. 5. Ciod air son an do dhìteadh iad? Eadhon chionn gu'n do dhealbh iad dhaibh féin *innealan-ciùil, cosmhuil ri Daibhidh*. Rinn Daibhidh sin chum seirbhis a dheanamh do'n Tighearn ; agus rinn iadsan e chum seirbhis a dheanamh d'an ana-miannaibh. Far a bheil buadhan comharaichte sam bith aig daoineibh, tha e 'na thròcar do-labhairt gu'm bith-eadh iad air an gnàthachadh ann an seirbhis Dhé ; oir air sheòl eile bithidh iad gun amharus air an gnàthachadh ann an obair an diabhuil : agus, chum an tròcair fhagail ni's ro chomharaichte, tha sinn a' meas gu bheil tuilleadh de chleachdadh

Oirdheirceas Chrìosd

nan comasan nàdurra air am buileachadh ann an seirbhis an diabhuil na tha deanta ann an seirbhis Dhé.

A ris : b'e so aomadh nàdurra Dhaibhidh ; uime sin goirear dheth, “Salmadair binn Israeil.” Bha faobhar a spioraid ris a' cheòl. Agus faodar a thoirt fainear, gur tròcair ro chomharaichte a tha ann 'nuair a tha faobhar ar spioradan, ann an aomadh àraidh sam bith, air a ghnàthachadh ann an seirbhis Dhé. Gnàth-fhoc. xxvii. 17, “Mar a “gheuraichear iarunn air iarunn, is amhuil a gheuraicheas duine gnùis a charaid.” Tha faobhar àraidh aig gach uile dhuine ; agus tha iomadh dòigh air an geuraichear e. *Gearraidh* na h-uile neach aon rathad no rathad eile ; agus is e cuid-eachd agus companas am meadhon mòr leis a bheil am faobhar air a gheurachadh. Tha aon duine a' gearradh rathad an t-saoghail, duine eile rathad nan toil-inntinnean agus nan ana-miannan ; agus tha an samhail sin de chompanaich 'ga shìor-gheurachadh. Is maith an nì an uair a tha faobhar spioraid duine air a thionndadh ri nithibh Dhé, agus an uair a tha muinntir aige leis an deanar 'fhaobhar a gheurachadh ; oir cia b'e air bith taobh ris a bheil faobhar duine air a thionndadh ; *is ann de'n taobh sin e féin.* Faod-

Oirdheirceas Chrìosd

aidh e ni-éigin a dheanamh ann an aoradh Dhé ; ach ma tha fhaobhar ris an t-saoghal, is ann de'n t-saoghal e féin ; agus ma tha fhaobhar ris na toil-inntinnibh agus ris na h-ana-miannaibh, is amhuil sin e féin. A nis, so mar a bha Daibhidh ; bha faobhar agus aomadh àraidh a spioraid air a thionndadh ri Dia, agus is amhuil a bha e air a ghnàthachadh le Dia.

Tha ceann-sgrìobhaidh coitichionn air a thoirt do'n t-Salm so, “ Maschil ” ; is e sin, òran a dheanamh neach glic, no a thabhairt teagaisg. Is iad nithe Chrìosd, air dhòigh àraidh, a tha freagarrach chum teagaisg a thoirt do eaglais Dhé.

Is e brìgh àraidh na Salm so, “ Oran nan gràdh.” Agus c'arson a theirear “ nan gràdh ” ? Theagamh gu bheil trì aobharan air a shon :—

1. Chionn gu bheil iomradh air a thoirt anns an t-Salm air *coimh-chleachdadh gràidh dithis* d'a chèile. Cha'n ann air gràdh Chrìosd a mhain d'a eaglais, no a mhain air gràdh na h-eaglais do Chrìosd—ach tha coimh-chleachdadh gràidh ann, eadhon, cleachdadh gràidh Chrìosd do'n eaglais, agus cleachdadh gràidh na h-eaglais do Chrìosd ; ionnus gur òran ghràdh a tha ann.
2. Theagamh gu bheil e air iomradh air a' mhodh so ann an rathad *inbheachd*, a réir gnàth na h-Eabhra ; “ nan

Oirdheirceas Chrìosd

gràdh"—is e sin, *a' ghràidh as ro òirdheirce*, gràdh do nach fhaighear coimeas. 3. Theagamh gu'n goirear so dheth, do bhrìgh nan *toraidhean eugsamhuil* a tha r'am faotainn air an aon ghràdh sin a tha eadar Crìosd agus 'eaglais. Ged nach 'eil ann ach aon ghràdh air gach làimh, gidheadh tha toraidhean eugsamhuil air an giùlan leis; a bhitheas air an toirt fainear anns an ath rann.

Tha mi air dhòigh àraidh a' meas gu'n goirear so dheth anns an dara seadh, chionn gu bheil e ni's inbhiche na gràdh sam bith eile anns an t-saoghal; is e an gràdh dìomhair, spioradail a tha eadar Crìosd agus an eaglais an gràdh as ro òirdheirce.

Is "Oran ghràdh" a tha ann. Cha labhair sinn ribh timchioll nàduir nan òran. "A bheil neach sam bith subhach?" deir Seumas, "seinneadh e Salm:" ionnus gu'n robh sinn 'na mheadhon a chomharaich Dia trid am bitheadh daoine a' taisbeanadh an aoibhneis ann an rathad buidheachais.

Air a' mhodh so faodar an dà bheachd a leanas fhòghluim o cheann-sgrìobhaidh na Salm:—I. Gu bheil ceangal-posaidh Chrìosd agus 'eaglais, no an comh-ghràdh a tha eadar Crìosd agus 'eaglais, 'na

Oirdheirceas Chrìosd

aobhar air son òrain mhòr-aoibhneis. II. Cha'n e òran gràidh a tha ann, ach òran *ghràdh*. Bheir-eamaid fainear uaith so, nach 'eil gràdh sam bith cosmhuil ri gràdh Chrìosd d'a eaglais ann an là a' phosaidh, agus mar an ceudna do gach creidmheach fa leth; tha inbheachd ann os cionn gach uile ghràidh eile.

I. Tha gràdh so Chrìosd agus na h-eaglais 'nan ceangal-pòsaidh 'na chùis-aoibhneis agus gairdeachais ro mhòr:—

1. Tha e mar sin *do Dhia féin*. Tha e 'cur an céill mar a tha a chridhe d'a thaobh, *Seph. iii. 17*, “Ni e gairdeachas os do chionn le luathghair: gabhaidh e fois 'na ghràdh; ni e gairdeachas os do chionn le seinn.” Far a bheil Chrìosd agus creidmheach air an aonadh r'a chéile (oir tha iomradh air a thoirt air ann an sin), is cùis-aoibhneis dolabhairt e do Dhia féin. Cha'n e gu bheil aig Dia comh-aighe ruinne; ach tha e 'ga chur an céill gus a' cheum as àirde ann an *Ier. xxxii. 41*, chum gu'm bitheadh fios againn cionnus a tha cridhe Dhé d'a thaobh, “Ni mi gairdeachas os an cionn chum maith a dheanamh dhaibh, le m' uile chridhe agus le m' uile anam:” air chor as gu bheil e 'na òran ghràdh do Dhia féin. Tha e air a chur an céill a rìs ann an *Isa. lxii. 4, 5*, “Bithidh rùn an

Oirdheirceas Chrìosd

Tighearn' ort, agus bithidh d' fhearann air a cheangal ann am pòsadh. Oir mar a phòsas duin' òg òighe, mar sin pòsaidh d' fhear-togail thusa; agus mar a ni am fear nuadh-pòsda gàird-eachas 'na mhnaoi, mar sin ni do Dhia gàirdeachas annadsa." Agus dh'fhaodtadh mòran àitean eile a' chomharachadh chum na crìche so.

2. Is cùis-aoibhneis e *do Iosa Chrìosd*. Dàn Shol. iii. 11, "Rachaibh a mach, a nigheanan Shìoin, agus faicibh Rìgh Solamh leis a' chrùn leis an do chrùn a mhàthair e air là a phòsaidh, agus air là subhachais a chridhe." Bha an Solamh so 'na shamhladh air Chrìosd; agus b'e màthair Chrìosd, a rug e a thaobh nàduir a dhaonnachd, an eaglais: agus ann an ceangal-pòsaidh na h-eaglais ri Chrìosd chuir i crùn air a cheann; faic Salm xvi. 6, "Thuit mo chrannchur dhomhsa," deir Chrìosd a thaobh na h-eaglais, "ann an ionad-aibh aoibhneach; seadh, tha oighreachd thaitneach agam;" —is e a tha so a' cur an céill taitneas Chrìosd 'na eaglais 'nuair a tha e air a phòsadh rithe, ann an là subhachais a chridhe.

3. Tha e 'na chùis-aoibhneis *do na creidmhic fèin*, 1 Phead. i. 8, "Ged nach 'eil sibh a nis 'ga fhaicinn, air dhuibh a bhi creidsinn ann, tha sibh a' deanamh mòr-ghàirdeachais le h-aoibhneas air dol

Oirdheirceas Chrìosd

thar labhairt, agus làn de ghlòir ” Tha e, ma seadh, ’na chùis-aoibhneis agus molaidh dhaibh.

Faodar a nis ’fheòraich, C’arson a tha gràdh Chrìosd do’n eaglais agus gràdh na h-eaglais do Chrìosd, no ceangal-pòsaidh Chrìosd agus a’ chreidmhich, ’na chùis-aoibhneis cho mòr as gu bheil e iomchuidh air òran ghràdh a thaobh Dhé féin, agus a thaobh Iosa Crìosd, agus a thaobh nan creidmheach?

(1) Do bhrìgh, a thaobh Dhé, gur ann ann a tha *rùn* glòrmhor a ghràis a’ faotainn coimhlionaidh, agus gur ann ann a tha a mhaithreas a’ faotainn riarachaidh. Tha Dia a’ deanamh nan uile nithe “chum cliù glòir a ghràis,” Eph. i. 6. Uime sin, an uair a tha gràs so Dhé air a choimhlionadh, agus maitheas so Dhé air a riarachadh, is cùis-aoibhneis ro mhòr e dha. ’Nuair a rinn e bunait a’ cheud chruthachaidh a leagadh, agus a rinn uile mhic Dhé gàirdeachas, dh’ amhairc Dia féin air, agus, “feuch, bha e ro mhaith;” bha an obair uile taitneach ’na fhianuis; agus an uair a tha e toirt an dara cruthachaidh gu h-inbhe, de bheil gràdh a’ cheangail-phòsaidh so eadar Crìosd agus creidmhich ’na earrann, ro chomharaichte, air dha a shamhuil sin a dh’ obair gràis, agus cumhachd, agus maitheis a choimhlionadh, tha

Oirdheirceas Chrìosd

taitneas aig Dia féin innte; is cùis-aoibhneis ro mhòr dha i.

(2) Is cùis-aoibhneis e do Iosa Crìosd, do bhrìgh gu bheil e “faicinn de shaothair ’anama, agus gu bheil e toilichte.” B’ann air a shon so a shaothraich e, Isa. liii. 11. Bha e ’na chùis-aoibhneis do Iacob, ’nuair a fhuair e Rachel mar mhnaoi, gu’n d’ fhuair e sin air son an do shaothraich e: “Rinn e seirbhis air son mnà,” deir an Spiorad Naomh, Hosea xii. 12. ’Nuair a tha an Tighearn Iosa Crìosd air ’eaglais fhaotainn air a h-aonadh ris féin (agus a réir tomhais, gach uile chreidmheach fa leth), tha e faotainn sin air son an do shaothraich e—tha e faicinn de shaothair anama. Chost e athchuingean agus deòir, fuil agus bàs, dha; ach a nis tha e faicinn an toraidh: fhuair e a chéile so, no eaglais nan creidmheach air a h-aonadh ris; agus tha e toilichte. Rinn e seirbhis chruaidh a choimhlionadh; ach rinn se e air son a chéile, anns a bheil tlachd aig anam—amhuil a tha aige anns gach uile chreidmheach fa leth, air dha an deanamh maiseach tre a sgèimh-san a chur orra, no ann agus tre fhìreantachd féin anns am bheil e ’gan sgèadachadh.

(3) Tha e gun amharus ’na chùis-aoibhneis do na creidmhich féin uile, chionn gu bheil e ’gan suidh-

Oirdheirceas Chrìosd

eachadh anns na dàimhibh nuadha sin, agus anns an staid bheannaichte sin, ris nach fhaodadh iadsan dòchas a bhì aca gu bràth, a thaobh nì sam bith a bha annta féin. Agus uime sin tha am fàidh Isaiah, caib. liv. 5, a' gairm na h-eaglais chum gàirdeachais ro mhòr a dheanamh, do bhrìgh gur e, “d'fhear-pòsda do Chruith-fhear; is e Tighearn nan sluagh as ainm dha; agus is e d'fhear-saoraidh Ti naomh Israeil; goirear Dia an domhain uile mar ainm ris.” Tha gach uile shochair, agus gràs, agus tròcair, agus maitheanas—gach nì a tha sinn a' mealtuinn anns an t-saoghal so, no ris a bheil sùil againn anns an t-saoghal ri teachd, an crochadh air an dàimh so ri Iosa Chrìosd; uime sin, gun amharus, tha e 'na chùis-aoibhneis agus gàirdeachais do chreidmhich.

Is iad na nithe a dh' fhaodar fhòghluim uaith so ann an rathad cleachdaidh—

1. Gliocas, agus maitheas, agus irioslachadh Dhé, ann am *bhuileachadh dòigh tèarnaidh* pheacach bhochda ionnus gu'm bitheadh e 'na chùis-aoibhneis dha féin, agus do Iosa Chrìosd, agus do chreidmhich féin. Bha e 'na ghliocas agus 'na ghràs neo-chrìochnach air taobh Dhé, gu'n deanadh e dòigh slàinte sam bith a bhuileachadh air a chreutairibh. Rinn e slighe a chomharachadh do Adhamh,

Oirdheirceas Chrìosd

trid am faodadh e (tre ùmhlachd iomlan) a' bheatha mhaireannach agus glòir fhaotainn. Gidheadh cha robh i 'na slighe a chrìochnaich ann an gàirdeachas cho mòr do Dhia, agus do Chrìosd, agus dhuinn féin, ris an t-slighe so, anns am bheil Dia air a ghlòrachadh, Crìosd air a riarachadh, agus creidmhidh féin air an lionadh le h-iongantais. Bha sinn 'nar creutairibh bochda, aonaranach, truagha, cailte; agus is cùis-iongantais da rìreadh e, gu'n deanamh Dia ar cur ann an slighe tèarnaidh, air dhòigh a bhitheadh 'na aoibhneas cridhe dha féin, agus do Chrìosd, agus dhuinne. Tha fios agam gu bheil e cruaidh oirnn a bhi 'ga chreidsinn; gidheadh tha fios agam gur firinn e, gu bheil aoibhneas air Dia féin, agus gu bheil Crìosd ri gàirdeachas ann an gabhail aoin anama bochd sam bith d'a ionnsuidh féin ann an aonadh a' cheangail-phòsaidh. Agus a thuilleadh air sin, tha uile ainglean nèimh ri gàirdeachas cuideachd, Lucas xv. 10, "Tha gàirdeachas an làthair ainglean Dhé, air son aoin pheacaich a ni aithreachas;" agus sin a chionn gu bheil Dia cho mòr air a ghlòrachadh, agus Crìosd cho mòr air 'àrdachadh. Rinn Dia a shamhuil sin de bhuileachadh air slighe so iompachaidh agus tèarnaidh pheacach as gu'm bi i gu ro mhòr chum a ghlòire féin, agus chum glòire Chrìosd, ionnus

Oirdheirceas Chrìosd

gu'm bi i 'na cùis-aoibhneis agus 'na gàirdeachas dhaibh.

2. Feòraicheamaid an d'fhuair sinn féin riamh, no a bheil sinn a nis a' faotainn, an aoibhneis so *ann ar cridheachaibh féin*. Am bheil e 'na òran ghràdh dhuinn a bhi cuimhneachadh 'nuair a dhùin ar cridheachan ri Chrìosd? Gun amharus, ma tha ar gradh blàth agus dùrachdach timchioll nithe eile, bithidh sinn a' faotainn gàirdeachais agus toil-inntinn annta; ach nach 'eil sinn marbh agus fuar ann ar smuaintibh timchioll an t-sochair mhòir agus òirdheirc so, a bhi ann an dàimh *a' cheangail-pòsaidh ri Chrìosd*, mar a tha na creidmhich uile? Ma tha, is bochd an dearbhadh e air a bhi anns an dàimh sin idir ris. Mo thruaighe! na'm bitheadh nighean bhochd, dhuaichni air a gabhail mar mhnaoi le prionnsa mòr, an leigeadh i as a cuimhne e? Tha sinne 'nar creutairibh bochda, duaichni, truagh, peacach, salach; agus ciod e so gu'm bitheamaid air ar n-aonadh ann an ceangal-pòsaidh ri Iosa Chrìosd! *c'àit a bheil ar cridheachan?* C'arson nach 'eil sinn ri gàirdeachas anns an Tighearn le h-aoibhneas air dol thar labhairt agus làn de ghlòir? Nach ann a chionn nach 'eil ar cridheachan gu h-ìomlan aig Chrìosd? chionn nach 'eil sinn maille ris agus air a shon cho

Oirdheirceas Chrìosd

iomlan 'nar n-aigne as a tha iomchuidh do'n dàimh so? nach ann do bhrìgh gu bheil gréim neo-mheasarra againn de'n t-saoghal? Am bi gairdeachas air Dia, agus aoibhneas air Chrìosd—am bi e 'na òran ghràdh do Dhia agus do Chrìosd gu bheil sinn anns an dàimh so ris, agus nach gluais na cridheachan fuara so idir annainne? Nach bu chubhaidh gu'm bitheadh nàire a' còmhдахadh ar gnùis ri smuaineachadh air cho beag as a tha an t-sochair so ann ar sùilibh—cho beag 's a rinn e ar togail os cionn an t-saoghail, agus ar cridheachan a cheusadh dha, ma tha sinn idir 'nar luchd-comhpàirt de'n tròcair mhòr a tha ann?

II Is e an dara ni a bheireamaid fainear mu òran so nan gràdh, nach 'eil gràdh sam bith *cosmhuil* ris a' ghràdh a tha eadar Chrìosd agus anamaibh nan creideach. Tha gràdh lasanta ann an cuid d'an ana-miannaibh—ann an cuid eile do'n t-saoghal, a tha eadhon 'gan slugadh suas; ach gidheadh their sinn a rìs, air deich mìle aobhar, nach 'eil gràdh sam bith cosmhuil ris a' ghràdh a tha eadar Chrìosd agus anamaibh nan creidmheach.

Na'n rachamaid a' labhairt a nis air gràdh Chrìosd, air an dara làimh, is cuan e—cha'n urrainn sinn a thomhas. Is e an cleachdadh as

Oirdheirceas Chrìosd

fearr anns am faodar ar n-anaman fhaotainn a thaobh gràidh Chrìosd, *iongantais*, iongantais do-labhairt, gus a bheil ar cridheachan air an claidheadh leis—gus a bheil ar smuaintean agus ar tuigse, mar gu'm b'ann, air an call 'na dhoimhneachdaibh—gus a bheil ar n-anaman air tuiteam sìos anns an duslach mar neo-ni, chum a bhi air an slugadh suas ann am beachd-smuaintibh naomha air gràdh do-labhairt, do-rannsachaidh Iosa Crìosd.

Ni sinn trì chinn ainmeachadh, a dh'fhaodas ar cuideachadh, ann an cleachdadh an iongantais so, chum gu faic sinn gur gràdh *gun choimeas* e: cha'n 'eil gach gràdh lasanta a gheibhear ann an daoineibh, an déigh an t-saoghail agus an anamianan, r'an ainmeachadh idir 'na làthair:—

1. Thugamaid fainear e 'na *irioslachadh*. Anis, tha sinn a' meas gu'n aidich sinn uile gu bheil an gràdh so gun choimeas, do bhrìgh nach robh ni sam bith eile ach cumhachd agus gliocas neo-chrìochnach agus diadhaidh a b'urrainn toradh idir oibreachadh cosmhuil ri irioslachadh Mhic Dhé—gu'n do ghràdhaich e ionnus gu'n do ghabh e ar nàdur d'a ionnsuidh féin, gu'n d'rinneadh e 'na fheòil mar a tha sinne; is toradh so nach d'oibrich Dia riamh roimh, cha mhò a

Oirdheirceas Chrìosd

dh'oibricheas e tuilleadh tre'n uile shiorruidheachd : agus uime sin, tha an gràdh so a' toirt barrachd air gach uile ghràdh eile. Ann am Phil. ii. 6-8, tha e air a chur an céill, far a bheil na nithe sin air an aonadh r'a chéile a tha astar neo-chrìochnach o chéile 'nam bith féin. Tha e teachd cho iosal 's gu bheil e 'g ràdh, Salm xxii. 6, "Is cnuimh mise, agus cha duine;" tha e teachd chum na h-inbhe as dìblidh 'na irioslachadh dh' ionnsuidh am faod nàdur an duine teachd : agus nach 'eil so da rìreadh a' toirt barrachd air gach uile ghràdh eile?

2. Bha gràdh Chrìosd air a thaisbeanadh '*na fhulangas* anns a' chor sin. Tha fios agaibh ciod a dh'fhuiling e, agus ciod air son an d'fhuiling e. Dh'fhuiling e chum a bhi giùlan *ciont'* ar peacaidhean, ionnus gu'm bitheadh corruich Dhé air a philleadh air falbh ; dh'fhuiling e chum salachair ar peacaidhean ionnlad, ionnus gu'm bitheadh nàire agus amhluadh air a philleadh o ar n-anamaibh ; dh'fhuiling e chum ar saoradh o'n t-saoghal, na braighdean bochda a bha sinn ann, ionnus gu'm bitheamaid air a shon féin : agus uime sin, tha Dia a' taisbeanadh so dhuinn ann an samhladh striopaich, anns an fhaidh Hosea, caib. iii. ; agus rinn Crìosd ar ceannach an uair

Oirdheirceas Chrìosd

a bha sinn 'nar strìopaichean aig an t-saoghal (ar cridheachan a' ruith an déigh a' pheacaidh agus Shàtain), chum gu'm bitheamaid 'nar seilbh dha féin. Dh'fhuiling e air ar son, chum a bhi giùlan ciont' ar peacaidhean, ionnus nach bitheadh corruich Dhé tuilleadh 'nar n-aghaidh. "An ni sin nach d'thug mi leam," deir Crìosd, "dh'aisig mi." "Theagamh gu'm bitheadh aig neach éigin de mhisnich bàs fhulang air son duine mhaith," Rom. v. 7; ach deir e, "'An so tha gràdh, dh'fhuiling Crìosd bàs air ar son-ne am feadh a bha sinn 'nar peacaich agus 'nar naimhdean." "Ghràdhaich e sinn, agus dh'ionnlad e sinn 'na fhuil féin," chum a bhi air ar glanadh o shalachar ar peacaidhean; ghràdhaich e sinn, agus shaor e sinn as gach uile shluagh agus chinneach fo nèamh. Ann an so bha gach uile thruaighe:—cionta peacaidh, a rinn ar fàgail buailteach do mhallachadh Dhé; agus salachar a' pheacaidh, a rinn ar fàgail gràineil do Dhia, agus a rinn ar gleidheadh fo chumhachd an t-saoghail. Dh'fhuiling an gràdh so chum ar saoradh o'n iomlan.

3. Tha an cùram agus an *caomhalachd a tha an Tighearn Iosa Crìosd a' taisbeanadh* d'ar taobh am feadh a tha e nis air nèamh agus sinne air an talamh, 'na thoradh eile a' ghràidh so. Is aithne

Oirdheirceas Chrìosd

do'n àrd-shagart so cionnus is urrainn e "truas a ghabhail ris an dream a tha aineolach, agus air seacharan," Eabh. v. 2. Tha "comh-fhulangas aige r'ar n-anmhuinneachdaibh," agus "bhuaireadh e 's na h-uile nithibh air an dòigh cheudna ruinne," agus "tha e beò gu siorruidh gu eadar-ghuidhe a dheanamh air ar son." Anns na nithe so, ma seadh, tha e taisbeanadh a ghràidh d'a phobull, agus a chùram m'an timchioll.

Air an taobh eile, tha sinn ag ràdh, tha gràdh nan creidmheach do Chrìosd 'na ghràdh dolabhairt, no os cionn gach uile ghràidh eile.

1. Tha e mar sin ann an rathad *meas*. 'Nuair a fhuair an ceannaiche an nèamhnuid luachmhor, reic e na bha aige agus cheannaich e i, Mata xiii. 45. Dealaidhidh creidmheach ris na h-uile ni a tha aca chum Crìosd fhaotainn; oir tha meas ac air os cionn nan uile. Ciod ris nach dealaidh iad, agus ciod ris nach 'eil iad a' dealachadh agus ag àicheadh, air son Chrìosd? Uaith so faodar fhaicinn gur gràdh e a tha toirt barrachd air gach uile ghràdh eile.

(1) Tha iad a' dealachadh r'am peacaidhibh, r'an ana-miannaibh, agus r'an truallidheachd. Cha'n 'eil creidmheach anns an t-saoghal aig nach 'eil gràdh cho mòr gu nàdurra do'n pheacadh, do

Oirdheirceas Chrìosd

ana-miann, agus do thruaillidheachd, as a tha aig an truaghan as neo-mheasarra air aghaidh na talmhainn; ach dealaichidh an creidmheach riu uile, ni e an claidheadh uile, chum gu'n coisinn e Crìosd: a tha e taisbeanadh gur gràdh e os cionn gach uile ghràidh. Agus d'an taobh-san nach dean so cha chreidmhich idir iad. Mur 'eil ar cridheachan air an cleachdadh ri bhi claidheadh gach uile pheacadh, agus ana-mianna, agus thruaillidheachd, mar a bheir esan comas dhuinn, cha'n 'eil sinn idir air ar pòsadh ri Crìosd; oir “iadsan as le Crìosd, cheus iad an fheòil, maille r'a h-an-tograibh agus a h-ana-miannaibh,” Gal. v. 24.

(2) Dealachidh iad r'am *fìreantachd* air son Chrìosd. Bu ni so ris nach dealaicheadh na h-Iudhaich, chum gu'm bitheadh iad air am fìreantachadh. Bha fìreantachd aca a bha réir an lagha; agus, deir an t-abstol, Rom. x. 3, “Air dhaibh a bhi 'g iarraidh am fìreantachd féin a chur air chois, cha do strìochd iad do fhìreantachd Dhé.” A thaobh gach uile fhìreantachd a tha anns an t-saoghal, air a bheil meas aig daoine an t-saoghail air thoiseach air Crìosd, cha dealaich iad gu bràth ris air a sgàth, am feadh a tha iad a' leantuinn an ana-miannan agus an toil-inntinnean;

Oirdheirceas Chrìosd

—seadh, eadhon an uair a tha agartas coguis 'gan cur air dhleasdanas, agus 'gan tionndadh a thaobh o shlighe nan ana-mianna agus nan toil-inntinnean, gidheadh cha dealaich iad r'am fireantachd féin air son Chrìosd. Ach dealaichidh creidmhidh r'am fireantachd-san, ionnus gu'n dean iad a meas mar chall agus mar aolach.

Ma tha truailidheachd air a claoidheadh, agus gu'n do dhealaich neach r'a fhìreantachd féin, ciod tuilleadh a dh'fhàgadh?

(3) Dh'fhàgadh an *fhéin* fathast. Mur dean duine e féin àicheadh ann an nithibh laghail, ann an ni sam bith a bhitheas 'na bhacadh air 'imeachd maille ri Dia agus air a bhi beò dha, a dh'fhaodas fhàgail neo-dhìleas no neo-tharbhach 'na shuidh-eachadh, ionnus nach toilich e Dia, cha'n airidh air e. Mur urrainn e a shocair, no a shaorsa, no a shìth, no a bhuannachd, no a thoil-inntinn àicheadh, cha'n airidh air Iosa Crìosd e. A nis, a thaobh a' ghràidh sin a bheir do dhuine gach uile neo-dhiadhachd agus ana-mianna àicheadh, fhìreantachd féin a chur air cùl, dealachadh ris na h-uile ni a choimhlion e 'na neart féin, agus e féin àicheadh anns na h-uile ni anns an iarr an Tighearn air e;—gun amharus, is gràdh ro chomh-araichte e, os cionn na h-uile gràidh eile.

Oirdheirceas Chrìosd

2. Tha gràdh nan creidmheach 'ga thaisbeanadh féin ann a bhi *fulang air son Chrìosd*; agus O cò as urrainn innseadh na dh'fhuiling na mart-araich le ghràdh do'n Tighearn Iosa!

Uime sin, is maith a dh'fhaodas an t-Salm so, a tha labhairt mu cheangal-posaidh Chrìosd agus chreidmheach, an t-ainm so fhaotainn—"Oran ghràdh"; chionn gur e'n gràdh as ro òirdheirc a ta ann.

Uaith so, tha dà ni mar fhiachaibh oirnn:—

Anns a' cheud àit—A bhi saothrachadh chum a bhi *faotainn mothachaidh de ghràdh Chrìosd* air ar cridheachaibh. Ma tha sinn idir 'nar creidmheach, tha gràdh so Chrìosd, neach as e "Rìgh nan rìgh, agus Tighearn nan tighearn," air a shuidheachadh 'nar n-anamaibh; agus is e'n dleasdanas mòr a tha mar fhiachaibh oirnn a bhi saothrachadh an déidh mothachaidh de ghràdh so Chrìosd annta. Is ann o shaoibhreas ro phailt a ghràidh agus a ghràis, gun reuson sam bith eile air thalamh, a thug e gràdh dhuinn agus sinn 'nar coimhich—rinn e réidh ris féin sinn 'nuair a bha sinn 'nar nàimhdean, agus ann an cleachdadh ar naimhdeis 'na aghaidh; thugaibh dha, ma seadh, glòir a ghràis àrd-uachdranaich a thaobh bhur n-anamaibh féin.

Oirdheirceas Chrìosd

Anns an dara àit—Deanamaid sinn féin a cheasnachadh, a dh'fhaicinn a bheil an gràdh barraichte so do Iosa Chrìosd ann ar cridheachaibh no nach 'eil. Ma tha, ni e ar gleidheadh a ghnàth a' claoidheadh gach uile ana-miann, agus thruaillidheachd, a' cur cùl ris gach uile fhéin-fhìreantachd, agus 'gar n-àicheadh féin; agus bithidh sinn a ghnàth ullamh air son gach seirbhis agus fulangais chum am faod Chrìosd ar gairm.

SEARMON II

Tha mo chridhe a' deachdadh deagh ni; cuiridh mi 'n céill na nithe a rinn mi do'n Rìgh; bithidh mo theangadh mar pheann fir-sgrìobhaidh dheis. Is maisiche thu na clann nan daoine; dhòirteadh gràs ann ad bhilibh; uime sin bheannaich Dia thu gu bràth. Crioslaich do chlaidheamh air do leis, O a ghaisgeich; le d' ghlòir, agus le d' mhòralachd.—SALM xlv. 1-3.

ANNS an t-Salm so tha trì earrannan. An ceann-sgrìobhaidh, “Oran ghràdh,” air an do labhair sinn a cheana; an roimh-ràdh, anns a' cheud rann; agus an t-òran féin, anns a' chuid eile de'n t-Salm.

Anns a' cheud rann tha roimh-ràdh an òrain so againn:—“Tha mo chridhe a' deachdadh deagh ni; cuiridh mi 'n céill na nithe a rinn mi do'n Rìgh; bithidh mo theangadh mar pheann fir-sgrìobhaidh dheis.”

Ni sinn beagan nithe a thairgse o na briathraibh so:—

Thugaibh fainear, ann an rathad coitchionn,

Oirdheirceas Chrìosd

d'a thaobh-san leis am b'àill a bhi leagadh deagh stéidh, tha e tòiseachadh gu maith an nì a tha e dol a ràdh. Tha e teachd o a chridhe. “Tha mo chridhe,” deir e, “a’ deachdadh.” Cia b’e air bith nithe ris an cuir sinn ar làmhnan timchioll nithe spioradail, mur ’eil iad a’ sruthadh o’n chridhe tha iad gun bhuannachd agus gun tairbhe. Faodaidh sinn a bhi coimhlionadh dhleasdanas— ag ùrnuigh, a’ searmonachadh, ag éisdeachd; ach mur ’eil na nithe sin ag éirigh o’n chridhe (is e sin, o chreidimh, agus o ghràdh, agus o thlachd ag oibreachadh anns a’ chridhe), tha an t-ìomlan air a chall. Cha’n ’eil ann an ìobairt gun chridhe, no ann an cùlman amaideach gun eòlas, mar Ephraim, ach nithe d’a bheil fuath aig Dia, Hosea vii. 11.

Bha cridhe an t-Salmadair anns a’ ghnòthuch so; agus ma tha na cridheachan againne ann an nì, bithidh e ann an tomhas ’na dhleasdanas maith agus taitneach do Dhia, mar a bha a’ chùis d’a thaobh-san.

Tha dà nì anns an rann so:—I. An ceann-teagaisg féin air a bheil e labhairt anns an òran so. II. An dòigh air a bheil e ’ga chur an céill.

I. An ceann-teagaisg féin:—I. Ann an rathad coitchionn, is *deagh nì* e. Cha’n ’eil an t-òran so

Oirdheirceas Chrìosd

timchioll nithe dìomhain, falamh; agus nì's ro lugha na sin timchioll nithe aingidh, peacach, mar a tha òranan an t-saoghail; cha mhò a tha e timchioll nithe a dh'fhaodadh a bhi annta féin fìor, ach gidheadh air bheag maithe: ach, deir e, “Tha mo chridhe a' deachdadh deagh nì.”

2. Tha e cur an céill cìod e an deagh nì so: “Cuiridh mi 'n céill na nithe a rinn mi do'n Rìgh.” “Tha an t-òran so a rinn mi,” deir e, “cha'n ann timchioll pearsa suarach, ach timchioll an Rìgh.” B'e an t-ainm e leis an robh am Mesiah, “Crìosd an Tighearn,” air 'aithneachadh fo'n t-Seann-Tìomnadh, neach as e, gun amharus, “Tighearn nan tighearnan, agus Rìgh nan rìghrean.” “Dh'ùng mise mo Rìgh air Sion, mo shliabh naomh-sa,” Salm ii. 6. Labhair na fàidhean uime air mhodh àraidh mar “phrionnsa,” mar “fhear-riaghlaidh,” mar “cheannard” a bha gu sluagh Dhé a shaoradh. Is ann air-san, ma seadh, a tha'n t-òran. Agus tha e mhàin a' cur an céill nithe *timchioll* an Rìgh; mar gu'n abradh e, “Cha bhuin e dhòmhsa, no do dhuine bàsmhor sam bith, uile ghlòir agus òirdheirceas an Rìgh mhòir, Iosa Crìosd, a smuaineachadh no a chur an céill; ach,” deir e, “a mhàin *cuid de nithibh* a rinn mi dha.”

Cha ruig sinn anns a' bheatha so ach a mhàin air

Oirdheirceas Chrìosd

cuid de nithibh timchioll Chrìosd. Cha'n urrainn sinn fathast an Rìgh fhaicinn 'na ghlòir; cha'n urrainn sinn amharc air maise nan òirdheirceas neo-chruthaichte a bhuineas dha, no air glòir dolabhairt a phearsa, agus a dhà nàdur, agus 'oibre, mar a chi sinn iad fathast aon là.

“Cuiridh mi 'n céill,” tha e 'g ràdh, “na nithe a rinn mi;” is e sin, “nithe a dh'ulluich mi; cuiridh mi 'n céill a mhàin na nithe a dh'ulluich mi timchioll Chrìosd.”

Uime sin, a thaobh brìgh an òrain so, ann an rathad coitchionn, is “deagh ni” e; ann an rathad àraidh, is ni-éigin e timchioll Chrìosd, agus nithe a rinn an Salmadair tre dheachdadh an Spioraid Naoimh.

II. An *dòigh* anns am bheil na nithe air an cur an céill, an dà chuid mar a bha iad air an smuaineachadh agus air an labhairt. Bha iad air an smuaineachadh 'na chridhe; bha iad air an labhairt an leth muigh le a theangadh. Agus tha ni àraidh r'a thoirt fainear anns an dà chuid. Cha'n e smuaineachadh coitchionn a' chridhe a tha ann, no dòigh-labhairt coitcheann na teangaidh. Tha am focal a rinn sinne eadar-theangachadh, “deachdadh,” a' ciallachadh anns a' cheud chainnt “goil.” Tha am focal air a ghnàthachadh o uisge ag éirigh

Oirdheirceas Chrìosd

'na ghucagaibh o thobar. Bha cridhe an t-Salmad-air cho làn de nithe so Chrìosd, nithe a rinn e timchioll an Rìgh, as gu'n robh iad ag éirigh gu nàdurra mar uisge thar am bruachan agus a' ruith 'nan caochanaibh, gu furasda, réidh. Cha robh e cruaidh air a bhi labhairt mu nithibh Chrìosd; bha a chridhe làn diubh. O gu robh e mar so d'ar taobh-ne! Tha e anns a' ghealladh gu'm bi e mar sin. Ann an Eoin iv. 14, gheall Chrìosd gu'n tugadh e a Spiorad d'a phobull, a bhitheadh annta "'na thobar uisge, a' sruthadh suas chum na beatha maireannaich."

"Ni mo theangadh," deir e, "cha'n e mhàin a chur an céill, ach sin air dhòigh àraidh; 'bithidh mo theangadh mar pheann fir-sgrìobhaidh dheis.'"

"Fear-sgrìobhaidh deas"—fear éalamh, bunailteach, deas, a b'urrainn smuain sam bith a chur sìos. 'Nuair a tha sinn a' gabhail gnothuich ri nithibh Chrìosd, tha mar fhiachaibh oirnn a dheanamh ann an rathad comharaichte, àraidh, an dà chuid a thaobh smuain a' chridhe agus dòigh-labhairt na teangaidh.

Air a' mhodh so rinn sinn seadh nam briathran fhosgladh; agus a nis ni sinn beagan bheachdan ainmeachadh uatha:—

Anns a' cheud àit. Gu bheil na nithe a bhuineas

Oirdheirceas Chrìosd

do Iosa Crìosd 'nan *deagh nì do chreidmhich*. Cha'n e mhàin gu bheil iad fìor—ionnus gu faod an inntinn aontachadh riu gun a bhi gu bràth air a mealladh—ach tha sin annta as e cuspair tlachd agus meas an anama, agus ris a bheil anam a' chreidmhich a' dlùth-leantuinn. Gun amharus, is ann an so a tha an t-eadar-dhealachadh mòr eadar fìor chreidmhich agus cealgairean:—tha cealgairean ag aontachadh ri teagasg an t-soisgeil, nithe timchioll an Rìgh, *mar nithibh fìrinneach*, ach gu bràth cha'n 'eil iad a' gabhail riu *mar nithibh maithe*; cha'n 'eil an cridheachan agus an aigne a' *dlùth-leantuinn* riu, mar nithibh anns a bheil iad a' faotainn millseachd, agus òirdheirceis, agus coimh-fhreagarrachd r'an uireasbhuidhibh: oir cha'n 'eil duine sam bith a' meas gu bheil an nì sin maith nach 'eil *coimh-fhreagarrach* ris.

Tha Iosa Crìosd, agus nithe Chrìosd, 'nan *deagh nithe* do chreidmhich, do bhrìgh—

I. Gu bheil iad *ro òirdheirc annta féin*. “Tha an t-àrd-cheannas aige anns na h-uile,” Col. i. 18. Cia b'e air bith nì a tha maith ann an nì sam bith, tha e coinneachadh uile ann an Crìosd. Agus is fearr an nì a tha annsan, na sin a bha ann an ceud chomh-shuidheachadh nan uile nithe; is fearr e na sin a bha anns an lagh; is fearr e na sin a

Oirdheirceas Chrìosd

th'anns an fhéin-fhìreantachd; is fearr e na a' bheatha féin: air chor as gur nithe maithe iad 'nan nàdur féin. Ceadaichibh dhomh a ràdh gu bheil iad 'nan nithibh maithe, do bhrìgh gur iad na nithe as fearr a tha aig Dia. A thaobh nithe maithe aimsireil, mar a bhuineas do rìgh, tha na nithe as fearr a tha aige ⁊ coimh-sheasamh 'na ionmhasaibh, òr agus airgiod, agus clachan luachmhor; ach a thaobh nithe maithe Chrìosd, is iad sàr-nithe rìoghachd nèimh.

Ma bheir sinn fainear gur nithe iad so mu bheil cùram aoin-ghin Mhic Dhé, agus ris a bheil gnothuch a' ghliocais, agus a' ghràis, agus a' ghràidh, agus a' chumhachd sin gu léir a ni an Dia naomh a chleachdadh anns an obair as mò ris an do chuir e riamh a làmh; gun amharus faodar a ràdh gur deagh nithe iad. 'Nuair a tha an Salmadair, ma seadh, ag ràdh gur "deagh ni" e, is e a tha e ciallachadh, gur *e an ni as fearr e* a tha anns an t-saoghal.

2. Is deagh nithe iad do chreidmhich, do bhrìgh gu'n d' fhuair iad an Spiorad, leis a bheil iad *comasach air a bhi 'g aithneachadh an òirdheirceis a tha anna.*

A thaobh mhuinntir eile, theirear, "Fàsaidh e suas mar fhaillean 'na làthair, agus mar fhreumh

Oirdheirceas Chrìosd

á talamh tioram: cha'n'eil sgèimh no grinneas aige, gu'n amhairceamaid air, ni mò tha maise aige, gu'n iarramaid e," Isa. liii. 2. Nach urrainn sinn maitheas idir no òirdheirceas fhaicinn ann an Crìosd, nach 'eil sgèimh 'na ghràs, 'na shlighibh, no 'na shluagh, gu'n iarramaid e? Gidheadh tha creidmhich 'ga fhaicinn, 1 Cor. ii. 7-10. Tha Spiorad Dhé a' toirt aithne dhaibh air nithibh òirdheirc Chrìosd, trid a bheil iad a' faotainn gu bheil iad d'a rìreadh maith; am feadh a tha iad do'n dream a tha 'nan coigrich do Chrìosd mar nithibh amaideach, gun tairbhe, nach 'eil air dhòigh sam bith r'a mhiannachadh. D'an taobh-san a tha fo riaghladh a' ghliocais fheòlmhoir, agus a ràinig ceum as àirde nan comasan a tha aig an reuson nàdurra anns an t-saoghal, cha'n urrainn iad aon chuid sgèimh no grinneas fhaicinn ann an Crìosd, no ann an nithibh Chrìosd; ach an uair a ni Dia nithe Chrìosd fhosgladh dhaibh le a Spiorad, 'an sin chi iad gu bheil maitheas agus òirdheirceas annta.

Ann an rathad comh-chuir.—A mheud 's gu bheil nithe Chrìosd 'nan deagh nithe annta féin, agus gu bheil creidmhich a' faicinn a' mhaitheis agus an òirdheirceis a tha annta; bhitheadh e iomchuidh dhuinne a bhi feòraich a bheil nithe Chrìosd

Oirdheirceas Chrìosd

'nan deagh nithe dhuinn féin. Tha iad mar sin dhuinn an uair a tha sinn 'gam miannachadh os cionn nan uile nithe eile. Phil. iii. 8, "Tha mi a' meas nan uile nithe 'nan call air son ro òirdheirceis eòlais Iosa Chrìosd mo Thighearna." B'urrainn e feum a dheanamh de na nithe ud a bha aige; gidheadh, ann an rathad coimeis, cha robh a chridhe 'g am meas ach mar chall agus mar aolach. Agus thugamaid fainear cionnus a tha an Salmadair a' cur an céill na cùis ann an so. "Tha mo chridhe a' deachdadh," deir e, "agus mo theangadh ag aideachadh." Tha e furasda r'a aideachadh gu bheil nithe Chrìosd 'nan deagh nithe, agus gu bheil sinn a' meas nan uile nithe eile mar chall agus mar aolach; ach a bheil ar cridheachan da rìreadh 'gam meas mar sin? mur 'eil, tha sinn a' teachd gearr air sin a tha an Salmadair a' ciallachadh ann an so. A bheil ar cridheachan da rìreadh a' cur meas air nithe maithe Chrìosd—nithe timchioll glòir a phearsa, agus a ghràidh d'a eaglais, agus òirdheirceis a rìoghachd agus a riaghlaidh? Is iad sin féin na nithe air a bheil e labhairt; glòir a phearsa, "Ni's maisiche na cloinn nan daoine"; glòir a rìoghachd, "Marcaich air d'aghaidh gu buadhach"; "tha do rìgh-chaithir, a Dhé, gu saoghal nan

Oirdheirceas Chrìosd

saoghal”; a ghràdh d’a eaglais, “Eisd, a nighean, agus amhairc, agus aom do chluas; agus dì-chuimhnich do shluagh féin, agus tigh d’ athar; an sin gabhaidh an Rìgh mòr thlachd ann ad àille”: a bheil meas againn air na nithibh so ann ar cridheachaibh tha sinn a’ feòraich, ionnus gu’m bitheadh nithe eile ann ar sùilibh ach mar chall agus mar aolach—mar nithe ris am b’urrainn sinn dealachadh gu saor? A bheil nithe Chrìosd ’nan riarachadh dhuinn, co dhiùbh a tha nithe eile againn no nach ’eil? An iad nithe Chrìosd ar toil-inntinn an uair a tha nithe eile againn? Is i toil Dhé, ’nuair a tha e ’g earbsadh nithe eile ruinn, gu’n deanamaid am buileachadh chum a ghlòire; ach a bheil ar toil-inntinn ann an nithe Chrìosd cho mòr as gu’n urrainn sinn a bhi riarichte *as eugmhais* nithe eile? Da rìreadh, tha dòchas agam gu’n dean an Tighearn ar cuideachadh, chum, ma’s e’s gu’n tig sinn gu bhi call nan uile nithe air son nithe maithe Chrìosd, gu’n dean sinn e gu suilbhire agus gu toileach. Aon ni ’s urrainn mi a ràdh, mar is faigse thàinig cuid do bhi call nan uile nithe, eadhon a’ bheatha féin, ’s ann is fearr a bha Crìosd dhaibh. Agus ma’s i toil Dhé ar toirt gu ruig sin, gu’n caill sinn na h-uile ni eile, ghuidhinn air bhur son gu’n

Oirdheirceas Chrìosd

tigeadh 'ur cridheachan gu bhi faotainn gu robh nithe Chrìosd da rìreadh ni's ro fhearr na bha sibh riamh a' measrachadh. Ni so ar giùlain troimh ar dorchadas agus ar n-àmhghar uile--a bhi riarachaidh le nithibh Chrìosd 'nuair a dh'fhaodas nithe eile a bhi uainn. Agus gabhaibh e chum bhur comhfhurtachd, ged a robh sibh a nise criothnachadh ri smuaineachadh air dealachadh ri fuiltean bhàrr 'ur cinn, mar gu'm b'e bhur cuid uile e, gidheadh, ma tha sibh da rìreadh 'n 'ur creidmheach, 'nuair a thig sibh gu bhi dealachadh ris na h-uile ni, bheirear dhuibh a dheanamh gu suilbhire. Thig Chrìosd chum bhur cuideachaidh ann a bhi 'ga dheanamh. Deanaibh sibh féin a cheasnachadh, ma seadh, a dh'fhaicinn an e aonta lom a tha sibh a' toirt do'n t-soisgeul agus do nithe Chrìosd, no a bheil sibh 'gam faotainn maith, agus freagarrach, agus tarbhach—gur “deagh ni” e dhuibh.

Anns an dara àit. Thugamaid fainear o na briathraibh, gur e dleasdanas nan creidmheach a bhi *deanamh* nithe do Iosa Chrìosd: “Nithe a rinn mi do'n Rìgh.” A nis, is e bhi *deanamh* nithe do Iosa Chrìosd, no mu thimchioll Iosa Chrìosd, a bhi *beachd-smuaineachadh air*—*beachd-smuaintean* suidhichte a bhi againn mu Chrìosd, agus mu

Oirdheirceas Chrìosd

ghlòir nan òirdheirceas a tha ann: is e so ris an abrar ann an so, “‘Na nìthe a rinn mi,’ a chuir mi r’a chèile, a rinn mi a chumadh ann am inntinn.” Cha d’rinn e dealbhan de Chrìosd, no ìomhaighean dhe a chumadh; ach bheachd-smuainich e air. Goirear dheth, “A bhi ’g amharc mar ann an sgàthan air glòir an Tighearna,” 2 Cor. iii. 18. Ciod e glòir an Tighearna? C’uime, is e sin glòir a phearsa, glòir a rìoghachd, glòir a ghràidh. C’ait a bheil iad sin r’am faicinn? Tha iad uile air an taisbeanadh anns an sgàthan. Ciod an sgàthan? Sgàthan an t-soisgeil. Tha solus gach glòire dhiubh so a’ dealradh anns an t-soisgeul, ionnus gu bheil iad air an taisbeanadh ann dhuinne. Ciod e, ma seadh, ar gnothuch-ne? C’uime, a bhi ’g amharc air a ghlòir so; is e sin, a bhi beachdachadh oirre tre chreidimh, a bhi beachd-smuaineachadh oirre—de’n goirear ann an so a bhi deanamh “nìthe do’n Rìgh.” Goirear dheth mar an ceudna “Crìosd a bhi chòmhnuidh annainn,” Eph. iii. 17; agus, “Focal Chrìosd a bhi gabhail comhnuidh annainn gu saoibhir,” Col. iii. 16—mar a tha deanta ’nuair a tha ’n t-anam a’ meudachadh ann an smuaintibh mu Chrìosd. Fhuair mi tuilleadh buannachd o smuaintibh uaigneach mu Chrìosd, na fhuair mi

Oirdheirceas Chrìosd

o nì sam bith eile anns an t-saoghal so; agus tha mi a' meas, an uair a tha smuaintean sòlasach, urramach aig an anam mu phearsa agus mu ghlòir Chrìosd féin, gur e sin an rathad anns a bheil Crìosd a' gabhail còmhnuidh ann. Ma's aithne dhomh nì sam bith o m' fhéin-fhiosrachadh, is e so e—gu faod duine a shoirbheachadh agus a chrìonadh ann an gràs a thomhas a réir nam beachd-smuaintean a bhitheas aige mu phearsa Chrìosd, agus mu ghlòir a rìoghachd agus a ghràidh. Tha cridhe an duine sin a' soirbheachadh leis am miann a bhi còmhradh ri Crìosd mar a tha e air a thaisbeanadh anns an t-soisgeul; ach mur 'eil toil aige dha, tha bàs agus crìonadh air teachd air.

“Do'n Rìgh”;—tha an Salmadair a' toirt fainear Chrìosd mar rìgh.

Anns an treas àit. Thugaibh fainear gu bheil glòir àraidh ann an dreuchd rìoghail Iosa Crìosd, air am bu chòir dhuinn a bhi cleachdadh ar smuaintean gach là. Tha comhfhurtachd, agus aoibhneas, agus neartachadh nan creidmheach, anns an t-saoghal so, a' luidh ann an dreuchd rìoghail Chrìosd. Cia cho glòrmhor as a tha a chumhachd mar rìgh air a thaisbeanadh ann an Isa. lxiii. 1, “Cò so a tha teachd o Edom, le culaidh dhaithte o

Oirdheirceas Chrìosd

Bhosrah? e so a tha sgiamhach 'na éididh, a' siubhal ann am mòrachd a neirt? Mise, a tha labhairt ann am fireantachd, cumhachdach gu teàrnadh;" agus nach 'eil a' comharachadh dhuinn ach aon earrann d'a dhreuchd rìoghail—eadhon, an cumhachd leis an dean e a nàimhdean a sgrios. Tha muinntir gu coitchionn a' saòilsinn gu bheil Edom fo'n t-Seann Tiomnadh a' samhlachadh na Roimh fo'n Tiomnadh Nuadh. Ann an so tha iomradh ghlòrmhor againn air Chrìosd a' gabhail air aghaidh ann am mòrachd a chumhachd, 'nuair a tha bliadhna a mhuinntir shaorta air teachd, agus an uair a tha là an dioghaltais 'na chridhe. Cia cho eagalach as a bhitheas e do'n t-saoghal! cia cho glòrmhor ann an sùilibh nan creidmheach! 'nuair a chì sinn e sgiamhach 'na éididh, a' siubhal ann am mòrachd a neirt, gus an dean e uile nàimhdean reasgach a ghlòire a sgrios.

Tha glòir ro chomharaichte ann an rìoghachd Chrìosd, air am bu chòir dhuinn a bhi gu mòr a' beachd-smuaineachadh chum saorsa dhuinn. Nam b'urrainn sinn amharc air oibreachadh Chrìosd an dà chuid an leth stigh agus an leth muigh; na rinn e agus na ni e fathast—mar a ni e gun amharus gach uile chreidmheach a theàrnadh, mar a ni e gun amharus gach uile nàmhaid a sgrios—

Oirdheirceas Chrìosd

cho neo-thuiteamach as a tha e 'na ghràs, cho do-chlaoidhte as a tha e 'na dhioghaltas;—chith-eamaid an sin glòir ro chomharaichte ann a rìoghachd.

Anns a' cheathramh àit. Thugaibh fainear, an uair a tha'n cridhe làn gràidh do Chrìosd, gu'n *ruith e thairis*; bithidh daoine an sin a' labhairt mu Chrìosd agus m'a ghlòir. “Tha sinne a' creidsinn,” deir an t-abstol, “agus uime sin tha sinn a' labhairt,” 2 Cor. iv. 13. Ma tha sinne a' creidsinn, labhraidh sinn. Agus an uair a dh' àithneadh do na h-abstoil, gun iad a labhairt air chor sam bith ann an ainm Iosa, thubhairt iad, “Cha'n 'eil e'n comas duinne gun na nithe a chunnaic agus a chuala sinn a labhairt; cha'n *urrainn* sinn gun an labhairt.” Ach, air an làimh eile, is ann a tha iomadh dearbhadh muladach againn air cho beag gràidh as a tha ann an cridheachan dhaoine do Chrìosd. Mo thruaighe! ma bheir sinn fainear am mòr-shluagh de'n goirear Crìosduidhean, c'uin a chluinneas sinn focal mu Chrìosd idir aca? c'uin a choinnicheas sinn ri cridhe a' cur thairis le gràdh dha? Tha cuid a' labhairt uime chum toibheum a thoirt dha, cuid ann an rathad a bhi 'ga mhaslachadh; ach a thaobh a bhi ullamh chum labhairt air a shon,

Oirdheirceas Chrìosd

c'ait am faighear e? Gidheadh ma bhitheas an cridhe làn d'a ghràdh, cuiridh e thairis. Tha cuid aig a bheil ainm luchd-aideachaidh; ach is ainmic a chluinnear focal mu Chrìosd aca. Nam b'àill le duine a bhi 'na mhasladh anns an t-saoghal, cha'n' eil dòigh as cinntiche air an urrainn e bhi ann, na gu'n deanadh e Crìosd agus a Spiorad aideachadh fa chomhair dhaoine.

Anns a' chòigeadh àit. Cha'n'eil aideachadh sam bith a tha taitneach do Dhia, no tarbhach anns an eaglais, ach sin a tha *sruthadh o lànachd a' chridhe*. Is nì gun bhuannachd ar teangadh a bhi "mar pheann fir-sgrìobhaidh dheis," mur 'eil ar cridheachan làn. Ma tha ar n-aideachadh gu bhi tarbhach agus taitneach, feumaidh e sruthadh o lànachd ar cridheachan.

Is e so roimh-ràdh an òrain.

SEARMON III

Is maisiche thu na clann nan daoine ; dhòirteadh gràs ann ad bhilibh ; uime sin bheannaich Dia thu gu bràth.—SALM xlv. 2.

THUG sinn iomradh a cheana air rùn coitchionn na Sailme so, agus rinn sinn beagan a labhairt air a ceann-sgrìobhaidh, “Do’n àrd fhear-ciùil ;” rinn sinn mar an ceudna a’ cheud rann fhosgladh, agus beagan a labhairt air—anns a bheil roimh-ràdh na Sailme gu léir.

Ni sinn a nise beagan a labhairt ribh o’n dara rann : “Is maisiche thu na clann nan daoine ; dhòirteadh gràs ann ad bhilibh : uime sin bheannaich Dia thu gu bràth.” Tha fios agaibh cò a tha air a chiallachadh anns na briathraibh so—eadhon, ar Tighearn Iosa Crìosd, an Rìgh, am Mesiah ; agus is iomradh so air, a tha an Salmadair a’ tabhairt ann an rathad fàistneachd.

Anns an rann tha trì nithe :—I. *Pearsa Chrìosd*

Oirdheirceas Chrìosd

air a chur an céill, “Is maisiche thu na clann nan daoine.” II. An deasachadh a rinneadh air chum a dheanamh comasach air son 'oibre, “Dhòirteadh gràs ann ad bhilibh.” III. Mar a ghabh Dia ris 'na obair, “Uime sin bheannaich Dia thu gu bràth.”

I. Ann an so tha pearsa Chrìosd air a chur an céill, “Is maisiche thu na clann nan daoine.”

Faodar a thoirt fainear—1. Mar a tha e ann féin, gu bheil Crìosd *maiseach*. 2. Ann an rathad coimeis, gur *maisiche* e na clann nan daoine.

1. Mar a tha e ann féin: tha Crìosd *maiseach*. Tha e cur maise as a leth. Ann an Salm xxvii. 4 tha iomradh air a thoirt air maise Dhé, “Chum gu faicinn maise an Tighearna;”—aig am faod sùil a bhi r'a aoradh. Ach tha e air a labhairt gu neo-mheadhonach a thaobh Dhé féin, Sech. ix. 17, “Cia mòr an soirbheachadh, agus cia mòr am maise!” Mar a tha maise am measg dhaoine a' coimh-sheasamh ann an coimh-fhreagarrachd nithe d'a chéile, is amhuil sin a thaobh Dhé a tha e coimh-sheasamh ann an comh-chòrdadh nan uile bhuadhan diadhaidh 'na nàdur. Tha a mhaise so, tha sinn ag ràdh, a' coimh-sheasamh ann an comh-chòrdadh neo-chrìochnach nan òirdheirceas diadhaidh a tha ann. Theirear ma seadh gu bheil

Oirdheirceas Chrìosd

Crìosd maiseach, gu bhi cur an céill nam buadhan glòrmhor a tha ann.

2. Ann an rathad coimeis : “Is maisiche thu na clann nan daoine;” is e sin—(1) Na na h-uile dhaoine saoghalta. Tha tuilleadh òirdheirceis agus maise ann an Crìosd na tha ann an uile dhaoine an t-saoghail. (2) Tuilleadh na annta-san uile a ghnàthaicheadh anns an eaglais, a tha air mhodh àraidh air a chiallachadh ann an so; ni’s òirdheirce na Maois agus Aaron—na neach sam bith de na rìghribh agus na fàidhibh o shean, ged a b’òirdhearc iad. Rinneadh éididh naomha do Aaron, air son glòire, agus air son maise. Ach, deir an Salmadair, “Tha Crìosd ni’ sòirdheirce, tha e ni’s maisiche, na neach sam bith de chloinn nan daoine.”

Thug sinn fainear gu’m b’e rùn na Sailme so a bhi labhairt mu rìoghachd Chrìosd, agus a bhi cur an céill a’ chomh-ghràidh a tha eadar Crìosd agus ’eaglais; ach gidheadh, anns a’ cheud àit, tha e toirt an iomraidh so air a phearsa mar stéidh an iomlain, “Is maisiche thu na clann nan daoine.”

Tha sinn ag ràdh, ma seadh, d’a thaobh—
1. Mar a tha e ann féin, gu bheil Crìosd maiseach; agus faodar a thoirt fainear uaith so, ma tha sinn a’ ciallachadh còir sam bith a bhi againn ann, no

Oirdheirceas Chrìosd

sochair sam bith fhaotainn uaithe, gur e a' cheud ni air am bu chòir dhuinn eòlas a chur, a *phearsa*. Is amhuil an Salmadair ann an so, 'nuair a chuir e roimhe iomradh a thoirt air a rìoghachd agus air a shochairibh, tha e tòiseachadh le a phearsa. Agus mur 'eil eòlas againn air pearsa Chrìosd, cha'n'eil còir sam bith againn ann. Tha an t-abstol a' nochdadh dhuinn ciod a bu chòir dhuinn a bhi againn 'nar n-aire, Phil. iii. 10, "Chum eòlas a bhi agam airsan, agus air cumhachd aiseirigh-san, agus air comh-chomunn 'fhulangais," etc. Anns a' cheud àit, tha e 'g ràdh, "Eòlas a bhi agam airsan," agus an sin tha e labhairt air sochairibh na réite a rinn e, a tha leantuinn mar thoradh an eòlais air a phearsa. Is amhuil a tha e 'g innseadh dhuinn a thaobh a shearmonachaidh, 1 Cor. ii. 2, "Chuir mi romham gun eòlas a ghabhail air ni sam bith 'n 'ur measg, ach air Iosa Crìosd, agus esan air a cheusadh;"—an toiseach Crìosd, agus an sin esan air a cheusadh; an toiseach a phearsa, agus an sin a réite.

Agus is iad na h-aobhairean—

(1) Do bhrìgh gu feumar Iosa Crìosd a ghràdhachadh agus a roghnachadh os cionn nan uile *air a sgàth féin*. Tha e 'g innseadh d'a dheiscioblubh, Mata x. 37, "An ti a ghràdhaicheas athair no

Oirdheirceas Chrìosd

mathair ni's mo na mise, cha'n airidh orm e." Ma tha sinn a' ciallachadh gu'm bitheadh sochair sam bith againn uaithe, feumar a ghràdhachadh os cionn nan uile air a shon féin, no air sgàth na tha e ann féin. Bha e tilgeadh air cuid a bha 'ga leantuinn, gu'n d' rinn iad sin "chionn gu'n d' ith iad de na builionnaibh," Eoin vi. 26. Agus ma tha sinn a' ciallachadh a leantuinn a mhàin air son a shochair, gun eòlas againn air féin, agus gun ghràdh againn d'a phearsa, anns nach bitheadh ach a bhi 'ga leantuinn air son nam builionnan, gheibhear sinn 'nar coigrich dha, 'nuair a dh'fhaodas sinn féin a bhi smuaineachadh gu bheil ar cor ni's fearr.

(2) As eugmhais so, cha'n 'eil duine sam bith as urrainn a ghràdh agus a chreidimh a ghleidheadh o bhi *féineil*, no o bhi tòiseachadh agus a' crìochnachadh anns an fhéin. Oir ma tha spéis againn a mhàin do nithibh o bheil ar buannachd —ar peacaidhean a bhi air am maitheadh, ar n-euceartan a bhi air an toirt air falbh, agus ar n-anaman air an tèarnadh, bhitheamaid gun umhal againn an robh Crìosd ann no nach robh a bhith-eadh 'na chuspair gràidh agus muinghin dhuinn. Ach mur nach bitheadh so chum glòire Dhé, cha mhò a bhitheadh e chum buannachd d'ar n-anam-

Oirdheirceas Chrìosd

aibh féin. Uime sin, ma tha sinn a' ciallachadh beannachd sam bith fhaotainn o Chrìosd, feumaidh sinn tòiseachadh le a phearsa; “Is maisiche thu na clann nan daoine.”

Tha so a' teagasg dhuinn—

Annas a' cheud àit, *Cia cho tearc as a tha àireamh nam fìor chrìosdaidhean* anns an t-saoghal, chionn gu bheil iad cho tearc aig a bheil fìor aithne air pearsa Chrìosd, agus aig a bheil fìor ghràdh dha. Tha cuid 'ga àicheadh. Tha ginealach dhaoine 'nar measg féin a tha leigeadh orra bhi 'nan crìosduidhean, a tha 'g àicheadh pearsa Chrìosd—nach d' fhag aige aon chuid iomlanachd a dhiadhachd, no a dhaonnachd, no aonadh a dhà nàduir; agus a rinn diadhachd a dhealbhadh dhaibh féin as eugmhais Chrìosd—cairbh gun anam a dheanadh a bheothachadh, ionnus gu'm bitheadh e chum feum sam bith. Agus tha muinntir eile ann a tha taisbeanadh cia cho beag meas as a tha aca air Chrìosd. 1 Cor. ii. 8, “Nam b'aithne dhaibh e, cha cheusadh iad Tighearn na glòire.” Am faodar a smuaineachadh, nam b'aithne do dhaoineibh Chrìosd, cia b'e air bith a dh'fhaodas iad a leigeadh orra, gu'n deanadh iad a leithid de thàir air a shligheibh, air 'orduighibh, agus air aoradh?—gu'n deanadh iad roghainn de an innleachdaibh diomh-

Oirdheirceas Chrìosd

ain féin air thoiseach orra, agus gu'm bitheadh iad air am faotainn a' geur-leanmhuinn nan uile aig a bheil 'fhìor eagal annta, a réir comais an làimhe? Nam b'aithne dhaibh e, cha deanadh iad e. Agus tha an àireamh as mò gu h-iomlan aineolach, umpadail, gun tuigse timchioll pearsa Chrìosd: seadh, a thaobh mhòran d'a bheil e air a shearmonachadh, cha'n 'eil e dhaibh ach mar a' ghaoith—tha iad a' cluinntinn fuaime, ach cha'n 'eil fios aca cia as a tha e teachd, no ciod as ciallda; theagamh nach do chuir iad a' cheisd aon uair riamh gu suidhichte, Ciod e, no cò e Chrìosd?—ciod anns a bheil òirdheirceis Chrìosd a' coimh-sheasamh, no ciod ris a bheil sùil aca uaithe? O cia cho tearc as a tha iad a tha ri saothair chum a bhi faotainn comh-chomuinn dhlùth ris an t-Slànuighear so! Cia cho tearc as a tha iad a their ri gliocas, “Is tu mo phiuthar, agus a ghoireas am ban-charaid de thuigse,” mar a theirear ann an Gnath-fhoc vii. 4, mu Chrìosd, neach as e gliocas Dhé! Ach d'an taobh-san d'an aithne Chrìosd, bheir iad e cho fagus agus cho dlùth d'an anamaibh as is urrainn iad.

Anns an dara àit. Tha so a' nochdadh gur mòr an t-aobhar gàirdeachais a tha *aca-san* d'an d'rinn Dia Chrìosd fhoillseachadh. Mata xvi.

Oirdheirceas Chrìosd

13-17, “Cò a tha daoine ag ràdh is e Mac an duine?” deir Crìosd r’a dheisciobluihb. “Thubhairt iadsan, Tha cuid ag ràdh Eoin Baistidh; cuid, Elias; agus cuid eile, Ieremias, no aon de na fàidhibh. Thubhairt esan riu, Ach cò tha sibhse ag ràdh is mi? Agus fhreagair Simon Peadar agus thubhairt e, Is tusa Crìosd, Mac an Dé bheò. Agus fhreagair Iosa agus thubhairt e ris, Is beannaichte thusa, a Shimoin Bhar-Iona; oir cha d’fhoillsich fuil agus feòil sin duitse, ach m’ Athair-sa a tha air nèimh.” Tha beachdan glé dhorch aig an t-saoghal mu Chrìosd—amhuil an dall, a bha faicinn dhaoine mar chraobhan ag imeachd: ach d’an taobh-san aig a bheil eòlas Chrìosd, tha iad beannaichte; “oir cha d’fhoillsich fuil agus feòil e.” Is e so am foillseachadh spioradail as mò, agus an dearbhadh as mò air gu’n d’ fhuair sinn foillseachadh spioradail sam bith o Dhia, eadhon eòlas a bhi againn air pearsa Chrìosd. Bitheamaid tàingeil air son foillseachadh sam bith de Chrìosd a thug Dia d’ ar n-anamaibh; gu bheil sealladh againn d’a phearsa, agus eòlas air; nach ’eil e ’na choigreach dhuinn, ach gu bheil tomhas a dh’ eòlas naomh aig ar n-anamaibh air.

Agus ma rinn Dia Crìosd fhoillseachadh dhuinn

Oirdheirceas Chrìosd

mar so, bitheamaid a' nochdadh do'n t-saoghal uile gur le Crìosd sinn, 'nuair a tha muinntir eile a' gabhail nàire dheth. Agus cionnus a ni sinn so? Le bhi cur meas air os cionn nan uile nithe eile; os cionn an t-saoghail, agus uile bhuannachdan agus thoil-inntinnean an t-saoghail; os cionn a dhòighean agus a chleachdaidhean; agus sin do brìgh gu bheil riarachadh nì's ro fhearr againn, agus cuspair nì's ro ghlòrmhoire ris am faod sinn a bhi còmhradh.

2. Thugamaid fainear o na briathraibh, a thaobh eòlais Chrìosd, gur e a bu chòir a bhi air mhodh àraidh 'nar n-aire na nithe sin anns a bheil e nì's maisiche na cloinn nan daoine, agus anns a bheil e nì's òirdheirce agus r'a mhiannachadh os cionn nan uile.

A nis, ciod anns a bheil Crìosd nì's maisiche na clann nan daoine?

Freagram, Ann an trì nithe:—(1) Ann an inbheachd a phearsa; (2) Ann an òirdheirceas 'oibre; agus (3) Ann an cumhachd a theagasgan nèamhaidh. Dh'fhaodadh eisempleirean eile ainmeachadh, ach faodar an t-ìomlan a chruinneachadh fo na trì cinn so; agus le so faodaidh sinn freagradh a thoirt air a' cheisd a tha gu h-uaigneach air a cur oirnn le luchd-aideachaidh

Oirdheirceas Chrìosd

gun ghràs anns an t-saoghal, mar a chuireadh air a' chéile le nigheanaibh Ierusalem, Dan Shol. v. 9, “Ciod e fear do ghràidh-sa thar fear-gràidh eile?”—“Ciod a tha ann an Crìosd os cionn mhuinntir eile agus thar nan uile nithe eile, gu'm bitheadh a leithid a dh'iomairt m'a thimchioll?” Freagram, “Tha e nì's maisiche na clann nan daoine.”

(1) Ann *an inbheachd a phearsa*. Is pearsa nì's ro òirdheirc a ta ann. Ciod anns a bheil òirdheirceas pearsa Chrìosd a' coimh-sheasamh? Gun amharus, cha'n ann idir ann an coslas a dhaonnachd an leth muigh, gu h-àraidh am feadh a bha e anns an t-saoghal so. Tha cuid aig am bi dealbhan greadhnach de Chrìosd, leis am bi iad 'ga thaisbeanadh glòrmhor agus maiseach; agus is e so stéidh na tha de chràbhadh air fhaotainn 'nam measg. Ach ciod a tha e 'g ràdh uime féin, Salm xxii. 6? “Is cnuimh mise, agus cha duine.” Thugadh e chum na h-inbhe sin, gu'n robh e air a dhimeas agus air a chur air cùl le daoineibh. Ach na'm bitheamaid air fhaicinn le ar sùilibh, nach bitheadh e air 'fhaicinn maiseach leinn? C'uime, “cha robh sgèimh no grinneas aige,” 'na choslas o'n leth muigh, “gu'n iarramaid e,” Isa. liii. 2;—ciod, ma seadh, anns a bheil

Oirdheirceas Chrìosd

inbheachd a phearsa coimh-sheasamh? Ann an dà ni:—[1] Ann an glòir a dhiadhachd. [2] Anns an lànachd gun tomhas de ghràs a tha ann an nàdur a dhaonnachd:—

[1] Ann an *glòir a dhiadhachd*. Phil. ii. 6, “Neach air bhi dha ann an cruth Dhé, nach do mheas e 'na reubainn e féin a bhi comh-ionann ri Dia.” Is ann an so a tha a ghlòir. Mar an ceudna ann an Eoin i. 14, “Chunnaic sinn a ghlòir.” Ciod anns an robh a' ghlòir sin a' coimh-sheasamh? “Glòir aoin-ghin Mhic an Athar.”

Ma dh'fheòraichear dhinn, “Ciod e fear 'ur gràidh thar fear-gràidh eile?”—“Ciod a tha ann an Crìosd, gu'm bitheadh ar n-anaman tinn le gràdh air a shon, agus ar cridheachan ri plogartaich an déidh a chomuinn a ghnàth?” Is ann do bhrìgh gu faca sinn glòir an ti sin as e Dia os cionn nan uile beannaichte gu siorruidh.

[2] Tha e coimh-sheasamh anns an *lànachd do-labhairt agus gun tomhas gràis* a bhuilicheadh air nàdur a dhaonnachd. Is ni so air an do chleachd mi uirread de mo smuaintibh ri aon ni sam bith eile, eadhon an lànachd gun tomhas gràis a tha ann an daonnachd Chrìosd. Is amhuil a tha an t-abstol ag ràdh, Eoin iii. 34, “Cha'n ann a réir tomhais a tha Dia a' toirt an

Oirdheirceas Chrìosd

Spioraid da.” Cionnus a réir tomhais? “Thugadh gràs do gach aon againne a réir tomhais tiodhlaic Chrìosd,” Eph. iv. 7. Aig gach aon *againne* tha *tomhas*; ach thugadh dhasan e gun tomhas. Tha lànachd gun tomhas gràis ann an daonnachd Chrìosd, de bheil sinne ’nar luchd-comhpairt; oir “as a lànachd-san fhuair sinne uile, agus gràs air son gràis.” Tha e neo-chrìochnach ann an nàdur na diadhachd, air a chomh-pàirteachadh ri daonnachd Chrìosd, agus tridsan ri anamaibh a phobuill. O thobair siorruidh na Diadhachd, tre dhaonnachd Chrìosd, aig am bheil lànachd gun tomhas, mar cheann na h-eaglais, tha e sruthadh, tha sinn ag ràdh, chum a bhuill uile. Ann an so, ma seadh, tha e “ni’s maisiche na clann nan daoine.”

(2) Tha e mar sin *ann an òirdheirceas ’oibre*. A thaobh oibre Chrìosd, bha i de nàdur nach robh neach riamh ann a rinn a coimhlionadh agus nach mò a b’urrainn neach sam bith a coimhlionadh, ach e féin a mhàin. Tha e fìor, “Thugadh an lagh le Maois, ach thàinig gràs agus fìrinn le Iosa Chrìosd,” Eoin i. 17. Nach b’urrainn an lagh gràs a thabhairt, agus an gnothuch so a choimhlionadh, ionnus gu’n tugadh e steach fireantachd shiorruidh, maitheanas peacaidh, sìth ri Dia, agus tèarnadh

Oirdheirceas Chrìosd

an anama? Cha b'urrainn; "An ni nach robh an comas do'n lagh a dheanamh," rinn Dia féin, "ag cur a Mhic féin uaithe ann an coslas feòla peacaich," Rom. viii. 3. Ach bha ìobairtean ann fo'n lagh; 'nuair a pheacaich daoine, nach b'urrainn iad sin réite dheanamh? Cha b'urrainn; "Iobairt-loisgte agus ìobairt-pheacaidh cha d'iarr thu. An sin thubhairt mi, Feuch, tha mi teachd, chum do thoil a dheanamh," Salm xl. 7. Ach nach bitheadh fireantachd ann na'n deanadh daoine an lagh a choimhead, agus gu'n leanadh iad an déidh fireantachd? Mo thruaighe! cha ruigeadh iad idir oirre; Rom. x. 3, 4, "Oir is e Crìosd crìoch an lagha, chum fireantachd do gach neach a chreideas." Uime sin, tha sinn a' faicinn nach fhòghnadh aon chuid gnìomharan an lagha, no ìobairtean an lagha, no fireantachd an lagha. "Tha saorsa an anama luachmhor," agus sguireadh e am feasd, mur bhitheadh gu'n d'rinn Crìosd an obair so a ghabhail os làimh. 'Nuair nach robh ach leabhar r'a fhosgladh anns an robh taisbeana do'n eaglais, cha d'fhuaireadh a h-aon a bha airidh air fhosgladh, gus an do bhuadhaich Crìosd, Taisb. v. 2-5. Mur faodtadh taisbeanan nuadha sam bith a dheanamh ach a mhàin le Crìosd, is ro lugha na sin a dh'fhaodadh aon

Oirdheirceas Chrìosd

neach eile air nèamh no air thalamh anaman dhaoine a shaoradh o'n bhàs agus o ifrinn, agus deagh-ghean Dhé fhaotainn dhaibh, agus saorsa shiorruidh a chosnadh air an son.

(3) Tha e ni's ro òirdheirce na clann nan daoine, *anns an taisbeanadh a rinn e de thoil Dhé*. Rinn Crìosd a leithid a thaisbeanadh de thoil, agus de ghràdh, agus de ghràs Dhé, as nach fhaca clann nan daoine a shamhuil riamh roimhe.

Is iad so na nithe a bu chòir dhuinn a thoirt fainear ann an Crìosd, mar a tha e ni's maisiche na clann nan daoine, ann an inbheachd a phearsa. ann an òirdheirceas 'oibre, agus ann an glòir an taisbeanaidh a rinn e.

Faodar fheòraich, "*C'arson a bu chòir dhuinn Crìosd a thoirt fainear anns gach òirdheirceas do-labhairt dhiubh so a tha ann?*" Freagram—

[1] *Chum nach bitheadh ar cridheachan air an giùlan air falbh* no air an slugadh suas le cloinn nan daoine, no le glòir, agus urram, agus anamiannaibh, agus toil-inntinnibh, agus féin-fhìreantachd dhaoine. Nam b'àill leinn nach bitheadh ar cridheachan air an tàladh agus air an toirt a thaobh leò, is e an dòigh air am faod sinn a bhi air ar gleidheadh, a bhi cleachdadh ar creidimh air gach òirdheirceas gun choimeas a tha anns an

Oirdheirceas Chrìosd

Tighearn Iosa Crìosd. An urrainn an saoghal a bhi 'na Dhia uil-fhoghainteach dhuinne, agus 'na dhuais ro mhòr? An urrainn an saoghal ar peacaidhean a mhaithheadh, ar n-anaman a theàrnadh, ar saoradh o'n fhéirg ri teachd, agus rùn-dìomhair na fìrinn fhoillseachadh dhuinn o uchd an Athar? An urrainn e inntinn Dhé a leigeadh ris dhuinn? an urrainn e gràs agus gràdh a chomh-pàirteachadh ruinn? Mur urrainn, bith-eadh ar smuaintean a ghnàth air an cleachdadh *airsan* as maisiche na clann nan daoine.

[2] Tha beachd-smuaintean mu òirdheirceis so Chrìosd anabarrach freagarrach air son a bhi *meudachadh creidimh agus gràidh annainn*. Is iad na h-òirdheirceis sin ann an Crìosd na cuspairean àraidh air a bheil na gràsan so a' faotainn cleachdaidh. Ciod a tha sinn a' creidsinn agus a' gràdhachadh? Nach 'eil sinn a' creidsinn ann an Crìosd mar Mhac Dhé, mar an Dia-duine ann an aon phearsa? nach ann fo'n bheachd so a tha sinn a' toirt gràidh dha? nach 'eil sinn a' creidsinn gu'n d'rinn e réite air ar son? agus nach 'eil sinn a' creidsinn na h-oibre òirdheirc a rinn e a choimhlionadh, agus nach 'eil i ro ionmhuinn leinn? Uime sin, is e bhi cleachdadh ar smuaintean air na nithibh so an rathad air a bhi

Oirdheirceas Chrìosd

meudachadh creidimh agus gràidh annainn. Agus is e an t-aobhar mòr gu bheil ar creidimh cho anmhunn agus ar gràdh cho fuar, nach 'eil sinn a' toirt tuilleadh cleachdaidh d'ar n-anamaibh ann an smuaintean neo-mheadhonach air Chrìosd agus air na h-òirdheirceis a tha ann. Tha sinn mar is tric beò a' toirt fainear nan *sochair* a tha againn ann an Chrìosd; ach na'm b'urrainn sinn ar n-anaman a chleachdadh ni's ro mhò air *Chrìosd fèin* ann an creidimh agus ann an gràdh, bhith-eamaid a' meudachadh ni's ro mhò anns na gràsaibh so, ionnus gu'm bitheadh sinn air ar n-atharrachadh ni's ro mhò dh' ionnsuidh a iomhaigh? “Air bhi dhuinn uile le aghaidh gun fholach, ag amharc mar ann an sgàthan air glòir an Tighearn, tha sinn air ar n-atharrachadh chum na h-iomhaigh ceudna,” 2 Cor. iii. 18. Cha'n 'eil e cho furasda do neach a bhi 'na chrìosdaidh as a tha mòran a' saoilsinn. Cia cho aotrom, faoin as a tha smuaintean mhòran d'an goirear crìosduidhean timchioll Chrìosd, gun a bhi gu bràth a' toirt fainear a bheil fìor eòlas spioradail aca air no nach 'eil!

II. Is e an dara ni a tha r'a thoirt fainear anns na briathraibh—*an deasachadh a rinneadh air Chrìosd, ann an nàdur an duine*, chum a bhi toirt

Oirdheirceas Chrìosd

coimhlionaidh do'n dreuchd agus do'n obair mhòir so, a tha anns an t-Salm so air a chur as a leth, agus sin air a shonrachadh le gràs a bhi air a dhòrtadh 'na bhilibh.

Agus tha trì nithe a dh'fheudar a thoirt fainear :—

1. Nàdur an deasachaidh so; agus is e sin, *gràs*.
2. An dòigh air an d'rinneadh a chomh-pàirteachadh; agus is e sin, *dhòirteadh e*; cha'n e sìleadh a th'ann, ach dòrtadh.
3. Sin anns an do ghabh e còmhnuidh, air dha a bhi air a chomh-pàirteachadh, *dhòirteadh gràs 'na bhilibh*.

1. Nàdur an deasachaidh so, eadhon, *gràs*.

Tha gràs anns an Sgriobtuir r'a thuigsinn air dà rathad :—(1) Air son gràis agus naomhachd *anns an leth stigh*, no gràsan an Spioraid. Goirear gràs de nithibh a bhuilichear air daoinibh, agus a dh'oibrichear annta, mar de ghnè na beatha spioradail. (2) Tha gràs a' ciallachadh deagh-ghean agus gràidh *o'n leth muigh*. “Tre ghràs tha sibh air bhur tèarnadh;” is e sin, tre shaor dheagh-ghean Dhé.

Ann an so tha e r'a thuigsinn anns a' cheud seadh, mar ghnè na naomhachd agus a' ghràis anns an leth stigh. Bha so air a dhòrtadh ann am bilibh Chrìosd. Tha gràs anns an dara seadh mar an ceudna air 'ainmeachadh anns a' chuid

Oirdheirceas Chrìosd

mu dheireadh de'n rann, "Uime sin bheannaich Dia thu gu bràth."

Agus faodar a thoirt fainear, a thaobh sin anns an do dhòirteadh an gràs so, gu bheil sùil àraidh aige ri dreuchd Chrìosd mar fhàidh, trid an d'rinn e a dhleasdanas a choimhlionadh ann a bhi foill-seachadh toil Dé. Rinn Crìosd gràs a nochdadh agus a thaisbeanadh anns gach nì a rinn e agus a thubhairt e anns an t-saoghal so, mar is iad na bilean am meadhon air son a bhi taisbeanadh cìod a tha anns an inntinn.

Is e a cheud seadh dhiubh so air a bheil sinn air dhòigh àraidh gu bhi labhairt—eadhon, gur e *gràs* an sgeadachadh sin a tha fàgail daonnachd Chrìosd cho anabarrach ion-mhiannaichte agus glòrmhor.

Cha b'e gliocas saoghalta am feart a dh'fhàg Crìosd cho maiseach, cho ion-mhiannaichte, agus cho glòrmhor, ged a bha an lànachd a bu ro mhò ann de gach uile ghliocas; cha b'e greadhnachas, no mòralachd, no glòir shaoghalta, no nì sam bith a tha fo mheas aig daoine, a rinn e: cha b'e, ach b'e a dh'fhàg Crìosd cho àillidh agus glòrmhor an nì d'a bheil daoine a' toirt fuath agus a tha iad a' geur-leanmhuinn. Cha d' rinn Dia saoibhreas a bhuileachadh air Crìosd; bha e bochd, agus sin

Oirdheirceas Chrìosd

cho bochd as nach robh ionad aige anns an cuireadh e a cheann fodha: cha mhò a bhuilich e maise corporra air; oir bu chnuimh e, agus cha bu duine. Gidheadh deir Dia, “Ni mi glòrmhor e.” Cionnus? Bithidh e làn gràs. “Chunnaic sinn a ghlòir, mar ghlòr aoin-ghin Mhic an Athar.” “Chunnaic sinn e,” deir iad: “cha’n fhac an saoghal ach duine bochd, air an d’ rinn iad tàir; ach chunnaic *sinne* a ghlòir.” Agus ciod a ghlòir a bha ann? “Bha e làn gràis,” Eoin i. 14. Tha eadhon glòir Iosa Chrìosd a’ coimh-sheasamh ann an gràs.

Agus c’arson a tha glòir so Chrìosd a’ coimh-sheasamh ann an gràs? Air son nan trì aobh-airean a leanas:—

(1) Do bhrìgh gur e an gràs so anns an leth stigh anns am bheil *aiseag ìomhaigh Dhé a’ coimh-sheasamh*. B’e an t-iomlan de’n ghlòir a mheas Dia iomchuidh a chomh-pàirteachadh r’a chreutair an duine (agus bha sin do-labhairt mòr, agus b’e na h-uile e air son an d’rinn e a chomharachadh), a bhi ’ga chruthachadh ’na ìomhaigh agus ’na choslas féin. B’e so a’ ghlòir a rùnaich Dia; cha’n ’eil na h-uile ni eile ach a’ leantuinn sin. A nis, dh’fhàg sinne an ìomhaigh so, agus thàinig sinn gu bhi cho cosmhuil ris an díabhuil as ged a

Oirdheirceas Chrìosd

ghineadh sinn uaithe. Eoin viii. 44, A thaobh nàduir tha sinn 'nar cloinn do'n diabhul, is esan ar n-athair; tha sinn 'nar "sìol nan nathraichean nimhe." Ach is e gràs a tha 'g ath-nuadhachadh ìomhaigh so Dhé. Is e gràs a tha taisbeanadh Dhé dhuinn; agus air an aobhar sin tha glòir Chrìosd a' coimh-sheasamh ann an gràs. Tha an t-abstol ag innseadh so dhuinn, 2 Cor. iv. 6, "Tha sinn ag amharc air glòir Dhé ann an gnùis Iosa Crìosd." Cionnus sin? Do bhrìgh, anns an lànachd gràis a bha ann an Crìosd, gu bheil a shamhuil sin de thaisbeanadh air a dheanamh de Dhia, as gu faod sinn a choslas fhaicinn ann. Is e daonnachd Chrìosd leis a bheil an taisbeanadh mòr de Dhia air a dheanamh, agus sin do bhrìgh anns an nàdur sin gu bheil còmhnuidh aig sin uile as e ìomhaigh agus coslas Dhé, eadhon, gràs 'na lànachd.

(2) Is e an gràs so glòir Chrìosd, do bhrìgh gur e a tha 'g *aomadh a chridhe* chum a' mhaithéis agus a' chaoimhneis sin uile a nochd e dhuinn. Cia uaith a dh'éirich e gu'n d'rinn Iosa Crìosd ar gràdhachadh ionnus gu'n do leig e sìos a bheatha air ar son? c'arson a tha e buanachadh ann an gabhail truais dhinn, eadhon an uair a bha sinn aineolach, agus air seacharan o'n t-slighe? Tha

Oirdheirceas Chrìosd

an t-ìomlan a' sruthadh o ro mheud a' ghràidh dolabhairt agus nèamhaidh a bha 'na chridhe agus 'na anam, leis an robh e air aomadh d'a ionnsuidh. Mar is mò an tomhas gràis a tha againn, is ann is mò a bhitheas againn de ghràdh, agus de thruas, agus de thlachd ann an coimhlionadh toil Dé. Ach bha a shamhuil sin de *lànachd gràis* ann an Crìosd, as gu'n robh a chridhe air aomadh gu bhi deanamh a' mhaith so uile dhuinn—a bhi beò, a bhi bàsachadh, a bhi 'g eadar-ghuidhe air ar son. Tha so a' fàgail Chrìosd anabarrach maiseach agus glòrmhor do shùil a' chreidimh.

(3) Is e glòir Chrìosd e, mar is esan an *t-eisempleir* mòr ris am bu chòir dhuinn a bhi 'g iarraidh comh-chumadh fhaotainn. Air dhuinn na h-uile ni a chall, agus a bhi air seacharan thig agus uaith, cha bu leòir e gu'n cuirteadh riaghailt f'ar comhair, feumaidh sinn, òs barr, eisempleir a bhi againn a ni sinn a leantuinn; feumaidh sinn a bhi cosmhuil ri Crìosd. Agus tha miann ro làidir ann an cridhe gach uile chreidmhigh anns an t-saoghal a bhi cosmhuil ri Iosa Crìosd; do bhrìgh gu'n d'rinn Dia a chomharachadh, ann an rathad orduigh, mar eisempleir dhuinn. Agus cha'n 'eil annainn ach Crìosduidhean suarach, a tha 'nar masladh do'n aideachadh, mur e so a ghnàth prìomh

Oirdheirceas Chrìosd

rùn ar n-anaman—a bhi anns an t-saoghal mar a bha Crìosd ann—gu'm bitheadh an inntinn cheudna annainn a bha annsan, Phil. ii 5; a bhi macanta, iriosal, creidmheach, gràdhach, foighidneach, 'gar n-àicheadh féin, mar a bha esan.

Gu bhi comh-dhùnadh ann an rathad cleachdaidh;—ma's e an gràs agus an naomhachd so o'n leth stigh anns an robh Crìosd ni's maisiche na clann nan daoine, chionn gu'n do dhòirteadh gràs 'na bhilibh; an sin—

1. Teagaisgeadh so dhuinn *meas* a bhi againn air os cionn nan uile nithe eile. An ni sin a rinn Crìosd maiseach, ni e sinne maiseach mar an ceudna: cha'n ann ann an sùilibh an t-saoghail; cha d' rinn e Crìosd mar sin ann am beachd an t-saoghail; mar is mò a bha e meudachadh ann an gràs, is ann is mò a rinn iad tàir air;—ach tha e 'gar fàgail maiseach ann an *sealladh Dhé* agus nan aingeal naomha uile, agus ann am breithneachadh nan uile chreidmheach anns an t-saoghal. Ma tha sinn ann an tomhas sam bith cosmhuil ri Crìosd, ni e ar fàgail àillidh, agus maiseach, agus ion-mhiannaichte ann an sùilibh nan uile aig a bheil sùilean a chi e agus cridheachan a thuigeas e.

2. Na bitheadh uirread de mheas againn air a'

Oirdheirceas Chrìosd

ghreadhnachas agus air a' ghlòir a tha aig daoineibh an t-saoghail 'nan saoihbheas, 'nan cumhachd, agus 'nan onoir. Cia cho ullamh as a tha sinn air uaireibh air a bhi monmhor agus a' gearain annainn féin a thaobh nan nithe so, agus a bhi smuaineachadh gur mòr an sonas a tha aca—gu bheil iad cho mòr agus cho glòrmhor as a tha an coslas! Ach tha fios aig Dia nach 'eil a bheag idir anna ach sin air a bheil e deanamh tàir, agus air an dean naomh agus ainglean tàir tre'n uile shiorruidheachd.

SEARMON IV

Crioslaich do chlaidheamh air do leis, O a ghaisgeich; le d' ghlòir, agus le d' mhòralachd.—SALM xlv. 3.

ANNS an dara rann tha iomradh air a thoirt air pearsa Chrìosd, agus air aobhar a' bheannachaidh a rinn Dia air agus a thaitneis ann 'na obair, air do rùn dà-fhillte a bhi aig an t-salm;—anns a' cheud àit, A bhi 'nochdadh glòir Chrìosd 'na dhreuchd rìoghail; anns an dara àit, A bhi nochdadh a' chomh-ghràidh a tha eadar Crìosd agus 'eaglais.

Anns an treas rann so tha iomradh againn air Crìosd a' dol an ceann na ceud earrainn d'a obair, agus tha e air a labhairt ann an rathad misneachaidh air, ann an ainm Dhé an t-Athar, chum a dhreuchd a ghabhail os làimh, agus coimhlionadh a thoirt dhi. “Crioslaich do chlaidheamh,” deir e, “air do leis, O a ghaisgeich, le d' ghlòir agus le d' mhòralachd.”

Tha trì nithe anns na briathraibh:—I. An *obair*

Oirdheirceas Chrìosd

a tha air a toirt do Chrìosd, no air mhodh àraidh '*ullachadh* air son na h-oibre: "Crìoslaich do chlaidheamh air do leis." II. An *dòigh* air an deanadh e an obair so a choimhlionadh: "Le d' ghlòir agus le d' mhòralachd." Agus (an ni air an leudaich sinn air mhodh àraidh) III. An *t-ainm* a tha ann an so air a thoirt do Chrìosd; eadhon, "A Ghaisgeich." Is gaisgeach e ann an coimhlionadh na dreuchd chum a bheil e air àrdachadh:—

I. Tha ullachadh Chrìosd againn air son 'oibre: "Crìoslaich do chlaidheamh air do leis." Thugamaid fainear dà ni:—1. Ciod e *claidheamh* Chrìosd. 2. Ciod a tha air a chiallachadh le bhi *crìoslachadh* a' chlaidheimh so air a leis.

1. Is e claidheamh Chrìosd focal Dé; is amhuil a ghoirear dheth, "Claidheamh an Spioraid, ni as e focal Dé," Eph. vi. 17. Do bhrìgh gur e an Spiorad leis a bheil Crìosd gu neo-mheadhonach a' frithealadh a rìoghachd, is e claidheamh an Spioraid claidheamh Chrìosd: agus uime sin, far a bheil iomradh air a thoirt air Crìosd ann a rìoghachd, theirear gu bheil "claidheamh a' teachd a mach as a bheul," Taisb. i. 16; ni ris an abrar ann an àit eile, "Slat a bheòil," Isa. xi. 4. Is e focal Dé, ma seadh, ni as e inneal mòr Chrìosd

Oirdheirceas Chrìosd

ann an riaghladh a rìoghachd, de'n goirear ann an so a chlaidheamh.

2. A thaobh so theirear, “Crioslaich do chlaidheamh air do leis.” Is e crioslachadh a' chlaidheimh air an leis, a bhi 'ga chur 'an uidheam chum cleachdaidh. 'Nuair a bha Daibhidh a' gabhail suas an aghaidh Nabail, thubhairt e r'a dhaoineibh, “Cuiribh gach duine a chlaidheamh air,” 1 Sam. xxv. 13. Uime sin, is e a th'air a chiallachadh le Chrìosd a bhi crioslachadh a chlaidheimh air a leis, am focal a bhi air a bhuileachadh ann an orduigh-ean an t-soisgeil, far am faod e bhi deas chum feuma. Tha an dòigh-labhairt so ag amharc ris an àm anns an deachaidh e suas an àirde, agus a chuir e 'fhocal uaithe chum a bhi cur suas a rìoghachd. An sin chuir e fhocal an uidheam chum a bhi coimhlionadh rùintean mòra a ghràidh agus a ghràis, 'nuair a “thug e dream àraidh gu bhi 'nan abstolaibh, dream eile gu bhi 'nam fàidhibh, dream eile gu bhi 'nan soisgeulaichibh, agus dream eile gu bhi 'nan aodhairibh agus 'nan luchd-teagaisg,” Eph. iv. 11. Rinn e daoine a chur an uidheam le tiodhlacaibh agus comasaibh chum a bhi frithealadh fhocail air son uile chrìochan a rìoghachd.

II. Is e an *dòigh* air a bheil e coimhlionadh

Oirdheirceas Chrìosd

'oibre, “Le d' ghlòir agus le d' mhòralachd.” Is e glòir agus mòralachd Chrìosd a chumhachd agus ùghdarras. Agus is amhuil a labhradh uime leis na fàidhibh, mar mhisnich dha, gu'n deanadh e fhocal a chòmhdach le cumhachd agus ùghdarras air son a bhi cur suas a rìoghachd—air son a bhi togail suas agus a' gleidheadh na h-eaglais anns an t-saoghal.

Na nithe so tha sinn a' labhairt ann an rathad coitchionn; bheir sinn a nis air dhòigh àraidh fainear—

III. An t-ainm a tha ann an so air a thoirt do Chrìosd—“O a ghaistich;” agus tha e filleadh ann neach a tha toirt buaidh anns na h-uile ni a ghabhas e os làimh.

Thugamaid fainear uaith so, gu bheil an Tighearn Iosa Crìosd, mar rìgh na h-eaglais, air a sgeadachadh le mòr-chumhachd chum a bhi toirt coimhlionaidh do uile rùintibh agus chrìochaibh an riaghlaidh so. Theirear uime, Salm lxxxix. 19, gu'n do chuir Dia “cuideachadh air aon a tha cumhachdach.” Tha e air a labhairt anns a' cheud àit a thaobh Dhaibhidh, “Fhuair mi Daibhidh m'òglach.” Ach ciod a b' urrainn Daibhidh bochd a dheanamh? neach a thugadh o chrò nan caorach. Uime sin, mar a bha Daibhidh

Oirdheirceas Chrìosd

ann féin, cha b'e cuideachadh a leagadh air, ach cuideachadh a rinneadh air. Ach bha Daibhidh 'na shamhladh air Chrìosd; agus is ann m'a thimchioll-san a dh' fheumar na briathran a thuigsinn;—is esan an t-aon a tha cumhachdach. Air a' mhodh cheudna, air do Isaiah, caib. lxiii. 1, a bhi cur an céill Chrìosd 'na rìoghachd, tha e 'g ràdh, “Mise, a tha labhairt ann am fìreantachd, cumhachdach gu tèarnadh.” Agus a rìs, ann an Salm xxiv. 7, tha dol suas Chrìosd air nèamh air a chur an céill; air do na geatachan agus do na dorsan siorruidh a bhi air an togail suas, chum gu'n tigeadh Rìgh na glòire steach. Air do'n cheisd a bhi air a cur, “Cò e so Rìgh na glòire?” tha e freagradh, “An Tighearn, làidir agus treun.” Is buadh e, ma seadh, a tha anns gach àit air a chur as leth Iosa Chrìosd, gu bheil e cumhachdach.

Ann an so faodar fheòraich,—1. *Cia uaith* a tha Chrìosd air a' mhodh so cumhachdach air son a bhi cur an gnìomh a dhreuchd rìoghail? agus, 2. *Ciod iad na crìochan* air son a bheil e cur a chumhachd an cleachdadh?

1. *Cia uaith* a tha Chrìosd air a' mhodh so cumhachdach? Tha Chrìosd cumhachdach air dà aobhar:—

(1) O *chumhachd neo-chrìochnach* a Dhiadhachd;

Oirdheirceas Chrìosd

ni as e stéidh a ghnìomharan cumhachdach ann an aonadh a phearsa. Is amhuil a tha am fàidh a' cur an céill, Isa. ix. 6, “Rugadh dhuinne duine-cloinne, thugadh dhuinne mac.” Agus ciod a ghoirear dheth mar ainm? “Iongantach, Comhairliche, AN DIA CUMHACHDACH;”—“An duine-cloinne so a rugadh dhuinne, am mac so a thugadh dhuinn, goirear mar ainm dheth (is e sin, is e a tha da rìreadh ann)—An Dia cumhachdach.” C'arson sin? Do bhrìgh gu bheil nàdur na Diadhachd air aonadh ri nàdur na daonnachd anns an aon phearsa; trid a bheil an t-aon phearsa ceudna 'na dhuine-cloinne a rugadh, agus mar an ceudna 'na Dhia cumhachdach.

(2) Tha e cumhachdach o'n ùghdarras agus o'n chumhachd a thugadh dha o'n *Athair*, mar an t-eadar-mheadhonair, air son a bhi coimhlionadh an iomlain d'a obair. Tha dà ni a tha deanamh neach cumhachdach gu laghail chum a bhi coimhlionadh chrìochan cothromach;—anns a' cheud àit, neart agus cumhachd; anns an dara àit, ùghdarras. Far a bheil neart agus cumhachd gun ùghdarras, is ainneart e; agus far a bheil ùghdarras gun chumhachd, cha'n 'eil ann ach laigse. Bha neart agus cumhachd aig Chrìosd mar an Dia cumhachdach; agus tha ùghdarras aige

Oirdheirceas Chrìosd

mar an ceudna, chionn gu'n d' thugadh gach uile chumhachd dha o Dhia an t-Athair, mar a dh'fhaodar fhaicinn ann am Mata xxviii. 18; Eph. i. 20-22, agus ann an iomadh àit eile.

Ach theagamh gu'n abair cuid, "Ma's e Crìosd an Dia cumhachdach *a réir a nàduir*, cionnus a theirear gu'n d' thugadh gach uile chumhachd agus ùghdarras dha? Rinn Dia cumhachd agus tighearnas a bhuileachadh air, os cionn gach uile uachdaranachd."

Freagram,—'Nuair a theirear gu'n d' thugadh a chumhachd do Chrìosd, cha'n 'eil e r'a thoirt fainear gu h-iomlan mar Dhia, no gu h-iomlan mar dhuine; ach mar an *Dia-duine*, an t-Eadarmheadhonair,—fear-réite eadar Dia agus duine: agus anns an t-seadh so thug an t-Athair a chumhachd dha chum a rìoghachd a chur suas.

2. Is e an dara ni a tha r'a fheòraich,—*Cìod iad na crìochan* air son a bheil an Tighearn Iosa a' cur a chumhachd so an cleachdadh leis a bheil e air a sgeadachadh? Freagram,—Chum nan còig chrìochan so:—(1) Chum a bhi cur suas a rìoghachd no 'eaglais anns an t-saoghal; (2) Chum a bhi gleidheadh 'eaglais; (3) Chum a bhi claoidheadh a nàimhdean; (4) Chum a bhi dùsgadh nam marbh; (5) Ann an toirt breth

Oirdheirceas Chrìosd

air gach uile fheadail, agus ann an roinn dhuaisean agus pheanasan siorruidh: nithe a tha uile 'nan gnìomharaibh cumhachd neo-chrìochnaich.

(1) Tha Crìosd a' cur an cleachdadh a mhòr-chumhachd ann *an togail suas 'eaglais*. Ann an Mata xvi. 18, tha ar Tighearn ag ràdh, “Togaidh mise m' eaglais;” agus ann an Eabh. iii. 3, 4, tha an t-abstol a' nochdadh gu'm bu *ghnìomh cumhachd dhiadhaidh* a bhi togail eaglais so Dhé: “An ti a thog na h-uile nithe, is e Dia.” Cha robh neach sam bith a b' urrainn eaglais a thogail anns gach uile linn ach Dia féin. Agus nam b' urrainn sinne sealladh a ghabhail de'n dòigh air an d' rinn Iosa Crìosd 'eaglais a thogail an toiseach anns an t-saoghal, dh'fhaodadh sinn fhòghlum nach robh teagamh r'a chur 'na chumhachd a thaobh ni sam bith a bha aige r'a choimhlionadh 'na dhéigh sin. Bha ifrinn agus uile chumhachd an t-saoghail air a dhol ann an comh-bhoinn an aghaidh Chrìosd agus a shoisgeil. Bha an cinne-daoine uile, glic agus neo-ghlic, fòghlumta agus neo-fhòghlumta, Iudhach agus Greugach, air an cur thige leis gach ni a bhi iad a' meas luachmhor dhaibh, chum a dhol an comh-bhoinn gu bhi cur bacaidh air Crìosd ann an togail suas a rìoghachd. Ri aghaidh a' chumhachd so uile chuir e *beagan*

Oirdheirceas Chrìosd

dhaoine bochda, neo-fhòghlumta, neo-ealamh; gun a bheag a chuir 'nan làmhaidh ach claidheamh an Spioraid, eadhon focal Dhé, agus gun uidheam sam bith umpa ach tiodhlacan agus comasan air son a bhi frithealadh an fhocail: agus b'e so a bhi “crioslachadh a chlaidheimh air a leis.” Chuir e na daoine bochda so air òbair; agus air dha an sgeadachadh le a ghlòir agus le a mhòralachd, rinn iad àr agus milleadh ann an rìoghachd an diabhuil; agus ceum air cheum ni iad à sgrios, gus am bi i fa dheòidh air a di-mhilleadh bhàrr aghaidh na talmhainn. Uime sin, bu ghnìomh mòr-chumhachd e air taobh Chrìosd a bhi cur suas a rìoghachd agus 'eaglais.

(2) Tha Chrìosd a' cur a mhòr-chumhachd an cleachdadh *ann an gleidheadh na h-eaglais*, an déidh dha a cur suas. Is e so a tha e cur an céill, Isa. xxvii. 3, “Tha mise, an Tighearn, 'ga choimhead, uisgicheam e gach tiota; chum 's nach dochainn aon neach e, coimhididh mi e a là agus a dh'oidhche.” Ged a chuireadh an eaglais suas, cha'n 'eil comas aice a sheasas leatha féin; oir gu ruig deireadh an t-saoghail bithidh geatachan ifrinn agus cumhachd an t-saoghail 'gan cleachdadh féin 'na h-aghaidh. Ach deir e, “Coimhididh mise i, 'agus cha toir geatachan ifrinn buaidh

Oirdheirceas Chrìosd

oirre.'” Tha eaglais fheòlmhor no eaglais shaogh-alta anns an t-saoghal; agus cionnus a tha i sin air a coimhead? Leis an làimh-làidir—laghannan agus cumhachd dhaoine aig a bheil an gnoth-uichean saoghalta fillte suas ann a bhi 'ga coimhead; agus cogaidh iad air son an rìoghachd féin. Air an làimh eile, tha *eaglais spioradail* aig an Tighearn Iosa Chrìosd, eadhon iadsan uile a tha creidsinn ann. Tha iadsan mar an ceudna air an coimhead; ach ciamar? Le *feartaibh uaigneach* cumhachd o Iosa Chrìosd. Cha robh linn riamh de'n t-saoghal, o dhol suas Chrìosd air nèimh, anns nach robh feartaibh mòr-chumhachd Chrìosd air an cleachdadh ann an coimhead na h-eaglais so. Rinn e sluagh a choimhead agus a ghleidheadh dha féin fo'n iomlan de riaghladh an Ana-crìosd. Mur bitheadh neach idir air fhagail air an talamh anns am bitheadh eagal-san, agus a bhitheadh a' creidsinn ann, bhitheadh uile gheall-aidhean Dhé dha air teachd gu crìch. Ach rinn e sluagh a ghleidheadh gu h-uaigneach dha féin le a mhòr-chumhachd, am measg an iomlain de chùl-shleamhnachadh an Ana-crìosd. Agus tha e deanamh sin air an là 'n diugh, am measg a' chùl-shleamhnachaidh nuaidh leis a bheil daoine a' falbh chum Ana-crìosd a rìs; oir, anns

Oirdheirceas Chrìosd

na làithibh o shean, thuit an saoghal air falbh a dh' ionnsuidh Ana-criosd le saobh-chreidimh agus iodhol-aoraidh ; tha iad a nis a' tuiteam air falbh le mi-naomhachd agus àicheadh air Dia : gidheadh tha an Tighearn Iosa Crìosd, le feartaibh uaigneach a mhòr-chumhachd, a' gleidheadh eaglais féin troimh 'n iomlan, agus 'ga giùlan cho teàruinte troimh an nàimhdeas *nuadh* so as a rinn e troimh an *t-seann* nàimhdeas.

(3) Tha e cur a chumhachd an cleachdadh chum a bhi *claoidheadh* agus a' ceannsachadh a *nàimhdean* féin agus naimhdean 'eaglais.

Ciod iad na nàimhdean a tha aig Crìosd? ciod iad na nàimhdean a tha aig 'eaglais? Eadhon na tha de dheamhain ann an ifrinn, agus na tha de dhaoineibh agus de mhnathaibh anns an t-saoghal a tha de shìol na nathrach. Ach faodaidh sinn na h-uile nàimhdeas air thalamh an aghaidh aobhair Chrìosd a chruinneachadh fo na ceithir chinn a leanas:—[1] Satan; [2] An Saoghal; [3] Am peacadh; [4] Am bàs. Is gaisgeach Crìosd ann an toirt buaidh air na nàimhdibh so uile:—

[1] Tha e cur a mhòr-chumhachd an cleachdadh ann an claoidheadh *Shatain*. B'e so a' cheud fhocal a labhradh uime anns an t-saoghal, ann an

Oirdheirceas Chrìosd

Gen. iii. 15, “Cuiridh mi nàimhdeas eadar thusa agus a’ bhean, agus eadar do shìol-sa agus a sìol-sa: bruthaidh esan do cheann, agus bruthaidh tusa a shàil-san.” B’e so a cheud fhoillseachadh a thug Dia d’a chreutairibh air teachd a Mhic anns an fheòil—eadhon gu’n sgriosadh e Satan; agus is amhuil a tha an Spiorad Naomh ag innseadh dhuinn a rinn e, Col. ii. 15, “Air dha uachdaranachdan agus cumhachdan a chreachadh, rinn e ball-sampuill diubh gu follaiseach, a’ deanamh buaidh-chaithreim os an cionn tre’n chrann ud féin.” Tha na briathran sin, “Air dha uachdaranachdan agus cumhachdan a chreachadh,” ag eadar-mhineachadh a’ gheallaidh ann an Genesis, gu’n deanadh “sìol na mnà” (Iosa Crìosd) “ceann na nathrach a bhruthadh.” Cionnus a bha e gu sin a dheanamh? C’uime, ann an creachadh uachdaranachdan agus chumhachdan, agus ann an deanamh buaidh-chaithreim os an cionn gu follaiseach ’na chrann-ceusaidh. Is amhuil a tha e ’g ràdh, ann an Eabh. ii. 14, “Chum tre’n bhàs gu’n claoidheadh e esan aig am bheil cumhachd a’ bhàis, is e sin, an diabhlul.” Cha d’ rinn e a sgrios a thaobh a *bhith*, ach a thaobh a *chumhachd* agus ’ùghdarras. Uaith so, anns a’ cheud àit, cha d’ fhagadh aig an diabhlul

Oirdheirceas Chrìosd

ach cumhachd a tha'n leth stigh de chrìochaibh, leis nach bi oighreachd shiorruidh na h-eaglais gu bràth air a cur an cunnart ; agus, anns an dara àit, Tha e air a ghleidheadh fa chomhair sgrios shiorruidh le mòr-chumhachd so Chrìosd.

[2] Is e an dara nàmhaid a tha aig Chrìosd an *saoghal* ; agus faodar sin a bheachdachadh aon chuid ann an daoine an t-saoghail no ann an cumhachd an t-saoghail :—

Ann an *daoine* an t-saoghail. Tha an Tighearn Chrìosd a' cur a mhòr-chumhachd an cleachdadh ann an claidheadh uile dhaoine an t-saoghail a dh'éireas suas 'na aghaidh. Cia b'e air bith tomhas buaidh a dh' fhaodar a mheas a bhi aca, tha iad uile air an deanamh 'nan stol fo a chosaibh : “Brisidh tu iad le slait iarunn ; mar shoitheach criadhaidh, pronnaidh tu iad 'nam bloighdibh,” Salm ii. 9. Agus anns an Taisbeanadh tha iomradh air a thoirt air dhà no trì de uairibh a teachd a mach 'na mhòr-chumhachd chum a bhi claidheadh uile naimhdean. Faic Taisb. xix.

II-2 I.

Agus *feumaidh* so a bhi ; oir nì e gach uile ùghdarras anns an t-saoghal a cheannsachadh—cha'n e mhàin *pearsachan* dhaoine, ach gach uile *chumhachd* agus ùghdarras a chuirear suas no a

Oirdheirceas Chrìosd

chleachdar 'na aghaidh. 1 Cor. xv. 24, 25, "'Nuair a chuireas e as do gach uile uachdaranachd, agus gach uile ughdarras agus chumhachd. Oir is éigin gu'n rìoghaich e, gus an cuir e a nàimhdean uile fo a chosaibh." Tha dàil air a chur ann an crìch nan uile nithe gus a bheil Crìosd air cur as do na h-uile a tha cur 'na aghaidh. Ach tha dùil dhùrachdach air nèimh, agus air an talamh, agus anns a' chruthachadh uile: tha an t-ìomlan a' feitheamh, mar aon duine, air son cleachdadh mòr-chumhachd so Chrìosd ann an ceannsachadh nan uile nithe dha féin; oir cha bhi a' chrìoch dheireannach ann gu ruig sin. Cia b'e air bith na dh' fhaodas sinn a ghiùlain, feumaidh sinn a bhi toilichte leis; cia b'e air bith na dh' fhaodas sinn a bhi fulang, cha'n fheud a' chrìoch a bhi ann gus a bheil a nàimhdean uile air an deanamh 'nan stol fo a chosaibh, agus nach bi ni sam bith ann a sheasas suas 'na aghaidh-san as e an gaisgeach.

[3] Is e am *peacadh* 'na phobull aon eile *de nàimhdibh Chrìosd*. Is e am *peacadh*, mar a tha e ann an daoineibh gu nàdurra, a tha cur beatha agus éifeachd anns an nàimhdeas sin uile a tha air a chleachdadh 'na aghaidh; agus, mar a tha e fantuinn anns na creidmhich féin, tha nàimhdeas

Oirdheirceas Chrìosd

mòr air a chleachdadh leis an aghaidh Chrìosd. Cionnus, ma seadh, a tha sinn air ar saoradh uaithe? cionnus a tha e air a chlaoidheadh? Ann an Rom. vii., tha an t-abstol a' toirt iomraidh air a' choimh-ghleachdadh agus air a' chòmhrag a tha aig creidmhidh ri fuigheall a' pheacaidh annta, a tha 'gan cur a ghlaodhaich air son saorsa uaithe (24, 25). Is e glaoth obann a tha briseadh o'n abstol ann an sin, 'nuair a bha e cur an céill lagh a' pheacaidh; oir tha e glaothach a mach, "Och is duine truagh mi! co a shaoras mi o chorp a' bhàis so?" Ach tha e cho obann a' freagradh, "Tha mi toirt buidheachais do Dhia, tre Iosa Chrìosd ar Tighearn;"—"Tre chumhachd Chrìosd bithidh an nàmhaid so, am peacadh, air a chlaoidheadh." Uime sin, tha e sgrìobhta, caib. vi. 14, "Cha bhi aig a' pheacadh tighearnas oirbh: oir cha'n 'eil sibh fo'n lagh, ach fo ghràs;"—"Ma thig sibh fo ghràs, no fo riaghladh Chrìosd, cha bhi aig a' pheacadh tighearnas oirbh." C'àit a bheil aobhar na cùis? Ann an so: do bhrìgh gur e am peacadh aon de naimhdibh mòra Chrìosd, agus ni e gun teagamh a chlaoidheadh.

[4] Is e am bàs nàmhaid eile. Is e so an nàmhaid deireannach, 1 Cor. xv. 25, 26, "Is éigin gu'n rìoghaich e, gus an cuir e a naimhdean uile

Oirdheirceas Chrìosd

fo a chosaibh. Sgriosar an nàmhaid deireannach, am bàs. Agus, ann an rann 54, tha e 'g innseadh dhuinn gu'n "sluigear suas am bàs le buaidh;" tha buaidh air fhaotainn air. Is e an nàmhaid deireannach e, do bhrìgh gu'm bi cumhachd aig oirnn, gu ruig crìch nan uile nithe; ach an sin cuirear am bàs mar an ceudna fo chosaibh Chrìosd, 'nuair nach fhaigh sinn bàs ni's mò.

Is e so, ma seadh, an treas crìoch air son a bheil Chrìosd a' cleachdadh ro-mheud a chumhachd —eadhon, chum a bhi claoidheadh a nàimhdean.

(4) Is e an ceithreamh crìoch air son a bheil Chrìosd gu ro-mheud a chumhachd a chur an cleachdadh, *a bhi togail suas 'eaglais uile o na mairbh*, Phil. iii. 20, 21, "Tha ar caithe-beatha-ne air nèamh; an t-ionad as a bheil dùil againn fòs ris an t-Slànuighear, an Tighearn Iosa Chrìosd; a chruth-atharraicheas, ar corp diblidh, chum gu'n deanar e comh-chosmhuil r'a chorp glòrmhor féin, a réir an oibreachaidh leis a bheil e comasach air na h-uile nithe a chur fo cheannsal féin." Tha ro-mheud cumhachd Chrìosd a ruigheachd an fhad so, gu'm bi na mairbh air an togail leis. Seadh, bithidh ar corp diblidh air a thogail—corp ar n-irioslachaidh; is e sin, an corp mar air tuiteam fo làimh na truaillidheachd, chum inbhe

Oirdheirceas Chrìosd

dhiblidh, ged a thigeadh e gu cnuimhean agus duslach, gidheadh ni e' ath-bheothachadh le romheud a chumhachd. Togaidh e suas cuirp a shluaigh. Is e sochair nan creidmheach anns an là sin, gu'n togar suas iad an toiseach, agus bithidh iad air an togail air mhodh àraidh le cumhachd Chrìosd mar eadar-mheadhonair. Bithidh an cuirp-san air an togail comh-chosmhuil ri a chorp glòrmhor-san, 'nuair a bhitheas muinntir eile air an togail 'nan déidh le cumhachd dhiadhaidh Chrìosd a mhàin, agus sin air an togail le an uile ghràineileachdan orra.

(5) Agus anns an àit mu dheireadh, gu'n a bhi 'g ainmeachadh tuillidh;—tha mòr-chumhachd Chrìosd air a chleachdadh ann an *toirt breth air an t-saoghal uile*, agus a' comh-roinn dhuaisean sonais no truaigh orra a dh'fhanas tre'n uile shiorruidheachd, Mata xxv. 31-46.

Mar so, ma seadh, tha sinn a' faicinn c'arson a tha an Gaisgeach air a ghairm de Chrìosd leis an Spiorad Naomh tre'n t-Salmadair;—neach a bheir buaidh anns na h-uile nithe. Is ann do bhrìgh a chumhachd dhiadhaidh—is e an Dia cumhachdach e. Tha gach uile chumhachd air nèimh agus air talamh air earbsadh 'na làmhaibh, agus sin do bhrìgh ùghdarrais mar eadar-mheadhonair. Agus

Oirdheirceas Chrìosd

tha an cumhachd so air a chleachdadh leis chum
a bhi togail suas 'eaglais, chum a bhi 'ga gleidh-
eadh, chum a bhi claoideadh a nàimhdean, chum
a bhi togail suas nam marbh, agus chum a bhi
comh-roinn dhuaisean agus pheanasan.

'S e Dia as tearmunn duinn gu beachd,
Ar spionnadh e 's ar treis:
An aimsir carraid agus teinn,
Ar cobhair e ro dheas.
Mar sin ged ghluaist' an talamh tròm,
Cha 'n aobhar eagail duinn:
Ged thilgeadh fòs na sléibhte mòr'
Am builsgein fairg' is tuinn.—*S. xlv. 1-2.*

Fa chùis an uamhais anns an oidhch'
Cha bhi ort geilt no sgàth;
No fòs fa chùis na saighde bhios
A' ruith air feadh an là:
Cha bhi maoin eagail ort roimh 'n phlàigh
Tha triall an dorchadas:
No fòs fa chùis an uile a bhios
Mu mheadhon là ri sgrios.—*S. xci. 5-6.*

Is treise Dia ta chòmhnuidh shuas
Na fuaim nan uisge garbh';
Is treise Dia na sumainnean,
Is tonna cuain gu dearbh.—*S. xcii. 4.*

"**N** UAIR a rinn a' Roinn-Eorp' bagairt a' dheanamh air na h-eileanan so, bhitheadh e 'na mhasladh air treubhantas mic fhoghainteach Bhreatuinn mur a d' éirich iad mar aon duine a' dhìon an dùthaich mhàthaireil. . . .

Oir tha araon ar Rìgh agus ar tìr ro-airidh air cathachadh as an leth, agus cha b' e ach an dubh-ghealtair nach doirteadh fhuil gu toileach air an sgàth. . . .

'N uair tha eud an t-saighdeir 'na theine le gràdh tìr' is teach', cha'n'eil crìochan aig dànachd a spioraid, agus cha'n'eil beart arma ris nach sìn e làmh. . . .

Is fìor rogha òigridh ar duthcha saor-shaighdeirean ar Rìgh, agus cha'n'eil an coimeas an arm tìr air bith. Bu choir "Tìr nam beann 's nan gleann," bhi na "Tìr nan gaisgeach." . . .

'S ann le bhi gu cinnteach air taobh Chrìosd bhithear neo-sgàthach anns a' chath. Bitheadh a Cheannard 'na chridhe agus cha bhi crìth ann an gàirdean an t-saighdeir. Na bitheadh crùbadh bho'n chòmhrag, oir tha beatha a' Chrìosduidh tèaruint agus tha 'bhuaidh cinnteach. Roimh dha dhol 's a' chath tha bheatha ann an gleidheadh Dhé. Iadsan bheir buaidh troimh an Uan bithidh orra crùn na glòire, agus bithidh slainte naomhachd fhoirfe aca. Dhealaich iad ri 'n dòghruinn anns a' bhuaidh, agus bithidh sonas bith-bhuan 'nan cridheachan agus aoibhneas sìorruidh air an cinn 'n uair a shiubhlas iad a stigh gu fois agus àrd-shonas agus glòir tigh an Athar."

Dr Ceanaideach

bha'n Inbhir pheofharan.